

Arrest

nr. 184 283 van 23 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat X *loco* advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing in hoofde van de eerste verzoekende partij, de heer A.-A., H. J. M. luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Irakees staatsburger en een soenniet van Arabische origine. U bent geboren in 1987 in Bagdad, waar u uw hele leven in de Talbiya wijk heeft gewoond. In 2012 trouwde u met uw vrouw, K.(…) N.(…) L.(…) A.(…) (O.V. (...)). U bent de broer van A.(…)-A.(…) M.(…) J.(…) M.(…) (O.V. (...)).

Op 02 augustus 2015 zijn uw schoonouders uit Qa'im in Anbar gevlucht naar Bagdad, waar ze in uw huis verbleven. Op 07 augustus 2015 zijn er twee mannen, H.(...) A.(...) L.(...) en H.(...) A.(...) S.(...), naar de winkel van uw broer M.(...) gegaan met de vraag waarom u en uw broer niet meevochten met al Hashd al Shaabi en wie de mensen waren die bij u inwoonden. Op 14 augustus 2015 zijn diezelfde twee personen en een derde persoon opnieuw naar de winkel van uw broer M.(...) gekomen met dezelfde vragen. Wederom werd u gevraagd waarom u niet meevocht met al Hashd al Shaabi. Op 20 augustus 2015 om 02u 's nachts werd bij u thuis op de deur geklopt en werd er 'Dawaesh' (aanhangers van Daesh) geroepen. Twee dagen later, op 22 augustus, gebeurde hetzelfde. Op 23 augustus 2015 zijn uw schoonouders vertrokken naar een vluchtelingenkamp in Bagdad. Op 24 augustus 2015 zijn twee kennissen van H.(...) A.(...) L.(...) omgekomen in de strijd tegen IS. Daarop gingen H.(...) en H.(...) opnieuw naar de winkel van uw broer M.(...) om te zeggen dat jullie moesten meevechten met al Hashd al Shaabi. Op 25 augustus om 01u 's nachts werd opnieuw op uw deur thuis geklopt en 'Dawaesh' geroepen, deze keer door de broer van H.(...). Er brak een mondelinge ruzie uit. Op 25 augustus vertrokken u, uw broer en uw vrouw naar Dora. Op 27 augustus vond uw vader een dreigbrief met een kogel onder de garagedeur. Op 28 augustus om 21u 's avonds kwamen drie auto's met zes gewapende en gemaskerde personen naar het huis van uw vader, waarop hij werd ontvoerd. Uw moeder diende een klacht in bij de politie. Op 30 augustus werd uw vader vermoord. Daarna zijn u, uw broer en uw vrouw op 05 september 2015 vanuit Dora naar Erbil vertrokken met de auto. Van daaruit reisde u verder met de auto naar Turkije. Via de Balkanroute bereikte u België op 27 september 2015, waar u samen met uw vrouw een asielaanvraag indiende op 28 september 2015.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende originele documenten neer: nationaliteitsbewijs van uw vrouw, identiteitskaart van uw vrouw, lerarenkaart van uw vrouw, identiteitskaart van uw zoon, uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart, uw woonstkaart, uw rijbewijs, verschillende badges van het Rode Kruis. Verder legt u de volgende foto's of kopieën van documenten neer: document hospitalisatie van uw dochter, uw rantsoenkaart, nationaliteitsbewijs van uw moeder en uw vader, uw huwelijksakte, verschillende dankbrieven van het Rode Kruis, documenten in verband met uw tewerkstelling bij het Rode Kruis, uw inschrijvingsformulier bij het Rode Kruis, uw gelofte aan het Rode Kruis, brieven van de Orde van Bestuur, een verzoek voor verlof, een dreigbrief, een overlijdensakte van uw vader, twee verklaringen van uw moeder, een document betreffende de lijkschouwing van uw vader, document betreffende onderzoek op de plaats van de moord, document betreffende vrijgave van het lichaam van uw vader, een klacht van uw oom, opvolging van die klacht, de verklaring van uw moeder, opvolging van deze verklaring, brief van het politiekantoor aan de onderzoeksrechtbank, brief van het politiekantoor Habeeba aan Quds politiekantoor, brief van politiekantoor aan het ziekenhuis, antwoord van het ziekenhuis, medisch rapport van uw vader en uw eigendomsakte.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest dat u en uw broer vermoord zullen worden door leden van AAH en al Hashd al Shaabi. Hiervoor baseert u zich op de dood van uw vader als gevolg van de weigering van u en uw broer om zich aan te sluiten bij al Hashd al Shaabi (CGVS, p.16). Verder haalt u ook uw ontvoering aan in 2006 (CGVS, p. 4, 10). Na grondige analyse van uw asielaanvraag heeft de Commissaris-generaal geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om de volgende redenen.

Vooreerst kan het CGVS geen geloof hechten aan uw verklaringen omtrent de gedwongen rekrutering door al Hashd al Shaabi door hun twee leden H.(...) al L.(...) en H.(...) al S.(...). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (COI Focus IRAK Rekrutering door Popular Mobilizations Units/Al Hashd Al Shaabi, dd. 5 februari 2016) blijkt dat al Hashd al Shaabi door een actief rekruteringsbeleid tal van jongeren kan overtuigen om op vrijwillige basis deel te nemen aan de gewapende strijd tegen Islamitische Staat. Er wordt daarbij geen dwang uitgeoefend. De vrijwillige rekruten worden aangetrokken door het maatschappelijke prestige en de financiële voordelen die het lidmaatschap oplevert. De geraadpleegde bronnen zijn eensluidend in hun antwoord: Er vindt geen gedwongen rekrutering plaats door de milities van al Hashd al Shaabi. De door u aangebrachte elementen kunnen het CGVS er bovendien niet van overtuigen dat al Hashd al Shaabi zich in uw geval wél tot deze manier van handelen zou hebben gekeerd. U verklaart namelijk dat al Hashd al Shaabi u wilde rekruteren omdat u een soenniet bent en ze u daarom dood willen. Ze willen u echter niet zelf vermoorden, daarom probeerden ze u met dwang te rekruteren in de hoop dat u vervolgens door IS gedood zou worden (CGVS, p. 13). Deze verklaring overtuigt niet. Het is immers weinig aannemelijk dat, indien al Hashd al Shaabi u daadwerkelijk dood zou willen louter en alleen omdat u een soenniet bent, ze eerst zoveel moeite zouden doen om u en uw broer herhaaldelijk lastig te vallen zodoende jullie te overtuigen zich bij hen aan te sluiten in de hoop dat jullie vervolgens in de gewapende strijd met IS zouden sneuvelen en wanneer dat niet lukt, ze alsnog jullie vader zouden vermoorden om u en uw broer verder onder druk te zetten.

Daarenboven wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen zwaar ondermijnd door flagrante tegenstrijdigheden in uw eigen opeenvolgende verklaringen, alsook met die van uw broer M.(...) en uw vrouw N.(...).

Vooreerst verklaart u dat twee personen, H.(...) al L.(...) en H.(...) al S.(...), de winkel van uw broer hebben bezocht op 07 augustus 2015 en daar gevraagd hebben wie de personen waren in uw huis en waarom u en uw broer niet meevochten met al Hashd al Shaabi gezien Daesh uw gebieden (nl. Anbar) aan het innemen was (CGVS, p. 8, 11). Verder verklaart u dat diezelfde twee personen, vergezeld door een derde persoon opnieuw in de winkel langs kwamen op 14 augustus. Gevraagd hoeveel personen in de winkel zijn langs gekomen, zegt u: "Twee personen" (CGVS, p. 12). Gevraagd wie die personen waren, antwoordt u: "H.(...) al L.(...) en H.(...) al S.(...)" (CGVS, p. 12). Deze verklaring is echter in strijd met uw eerdere verklaring, namelijk dat er een derde persoon bij was (CGVS, p. 8). Geconfronteerd met deze interne tegenstrijdigheid, zegt u: "Ja, klopt. Derde persoon [...]" (CGVS, p. 12). Dit is echter geen afdoende verklaring voor het feit dat u zich vergist in het aantal personen die bij uw broer in de winkel zijn langs gekomen, zeker niet aangezien u zelf de namen opsomde van de aanwezige personen. Deze tegenstrijdigheid doet reeds twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde rekrutering. Daarenboven is uw verklaring dat er drie personen aanwezig waren in strijd met de verklaringen van uw broer in dit verband. Uw broer verklaarde namelijk dat ze met twee personen waren, nl. H.(...) al L.(...) en de muezzin van de Husseiniya (gehoorverslag CGVS, dd. 28.07.2016, CGVS broer, p. 9). Wanneer uw broer geconfronteerd wordt met uw tegenstrijdige verklaring, antwoordt hij dat ze met twee waren en dat u niet aanwezig was. Gevraagd waarom u zoiets zou zeggen, antwoordt hij: "Geen idee. Maar ik heb met de personen gesproken, de eerste waren ze met twee en de tweede keer was het H.(...) en de muezzin" (CGVS broer, p. 9). Dit is echter geen afdoende uitleg voor uw tegenstrijdige verklaringen in dit verband. Dergelijke tegenstrijdigheden doen reeds vraagtekens rijzen bij de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde rekrutering.

Verder verklaart u dat er op 24 augustus 2015 twee kennissen van H.(...) al L.(...) in de strijd met IS zijn omgekomen en dat H.(...) el L.(...) en H.(...) al S.(...) daarop naar de winkel van uw broer zijn gekomen (CGVS, p. 8, 13). Gevraagd op welk moment van de dag dat was, antwoordt u: "Ongeveer na de avond" (CGVS, p. 13). Gevraagd wat ze hebben gezegd, antwoordt u: "Weer hetzelfde, als die keer ervoor. En dit is jullie land, dit moeten jullie ook verdedigen, jullie moeten jullie bij ons voegen om met ons mee te vechten" (CGVS, p. 14). Gevraagd wie er op dat moment aanwezig was in de winkel, antwoordt u: "Ik weet alleen van mijn broer, ik weet niet of er iemand anders bij was" (CGVS, p. 14). Deze verklaring is echter in strijd met de verklaringen hieromtrent van uw broer M.(...). Zo verklaart uw broer het volgende: "[...]Dat was 's middags. En toen wou ik naar de winkel gaan, toen zei H.(...) tegen mij, waarom kom je niet met hashd vechten. We geven martelaren van ons. [...]" (CGVS broer, p. 7). Gevraagd hoe dat precies in zijn werk ging, antwoordt uw broer: "Ik wou naar de winkel gaan, toen heeft hij mij gezien [...]" (CGVS broer, p. 11). Gevraagd waar H.(...) hem heeft aangesproken, antwoordt hij: "Aan de hoek van ons huis" (CGVS broer, p. 11). Gevraagd of er die dag nog iemand naar zijn winkel is gekomen, zegt uw broer van niet (CGVS broer, p. 11). Deze verklaring is echter flagrant tegenstrijdig met uw eigen verklaring, nl. dat H.(...) en H.(...) die dag in de winkel van uw broer zijn gepasseerd. Wanneer uw broer geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdige verklaringen, zegt hij dat dat niet klopt (CGVS broer, p. 11). Gevraagd waarom u zoiets zou zeggen, antwoordt hij: "Geen idee. Ze kwamen langs mij in de winkel twee keer, de derde keer heeft H.(...) mij aangesproken maar hij kwam niet naar de winkel. Mijn broer was toen in het huis. Want ik heb mijn vader gebeld en gezegd wat H.(...) tegen mij heeft gezegd" (CGVS broer, p. 11). Dit is echter geen afdoende uitleg voor dergelijke flagrante tegenstrijdigheden. Van iemand die dergelijke elementen zelf aanhaalt om zijn internationale asielaanvraag te staven, kan op z'n minst verwacht worden dat hij correcte, concrete en gedetailleerde informatie aanreikt over de gebeurde feiten en dat hij zich hierover niet tegenspreekt. Dergelijke tegenstrijdige verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat u zelfs over de feiten waar u persoonlijk bij aanwezig was tegenstrijdige verklaringen aflegt. Zo zegt u dat in de nacht van 25 augustus 2015 er voor de derde keer iemand, nl. de broer van H.(...), op uw deur klopte en 'Dawaesh' riep. Dit mondde uit in een mondelinge ruzie waarbij de volgende personen betrokken waren: "De burens kwamen kijken wat er aan de hand was en hij (nl. A.(...)), zijn broer H.(...), zijn andere broer en zijn vader kwamen ook buiten" (CGVS, p. 14). Gevraagd of H.(...) al S.(...) er ook bij was, antwoordt u: "Ja, hij was er ook" (CGVS, p. 14). Deze verklaring is wederom tegenstrijdig met de verklaringen hierover van uw broer. Gevraagd aan uw broer om de betrokkenen bij die ruzie op te sommen, zegt hij: "H.(...), A.(...), M.(...), de drie broers. Ik, mijn broer H.(...). [...]" (CGVS 3, p. 11). Gevraagd waar H.(...) al S.(...), gezien uw eerdere verklaringen in dit verband, op dat moment was, antwoordt uw broer: "Geen idee" (CGVS broer, p. 11). Geconfronteerd met het feit dat uzelf zei dat H.(...) al S.(...) ook aanwezig was, antwoordt uw broer dat dat niet waar is. Gevraagd waarom u zoiets zou zeggen gezien u ook zelf betrokken was bij de ruzie, antwoordt uw

broer: "Ik heb hem niet gezien" (CGVS broer, p. 12). Van iemand die zelf betrokken was bij een ruzie en dit aanhaalt om zijn internationale asielaanvraag te staven, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij hierover correcte en niet-tegenstrijdige informatie aanreikt. Dit is in casu niet het geval. Bijgevolg worden de twijfels omtrent de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder versterkt.

Vervolgens verklaart u dat u de dag daarna, op 25 augustus naar al Dora bent vertrokken met uw broer en uw vrouw in aparte taxi's. Op 27 augustus vond uw vader thuis een dreigbrief onder de garagedeur (CGVS, p. 14-15). Dit is echter in strijd met de door u afgelegde verklaringen bij de DVZ. Daar verklaarde u namelijk dat deze feiten in omgekeerde volgorde zouden zijn gebeurd: "Op 26/08/2015 lag een dreigbrief in onze tuin, er zat ook een kogel bij. Er stond dat ik en mijn broer ons moesten aansluiten bij al Hashd al Shaabi en dat we anders zouden vermoord worden. Ik en mijn broer zijn op 27/08/2015 gevlucht naar al Dora (district)" (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Uit deze verklaringen valt af te leiden dat u bent gevlucht als gevolg van het feit dat uw vader een dreigbrief had gevonden waarin stond dat u en uw broer vermoord zou worden. Geconfronteerd met het feit dat u deze feiten op het CGVS in omgekeerde volgorde vertelt, antwoordt u: "Ja, maar ik heb al gezegd dat ik data niet goed kan onthouden, ik heb me vergist" (CGVS, p. 15). U haalde namelijk het volgende aan: "Ik ben ook heel slecht in cijfers en als het incident was gebeurd, kon ik ook geen data onthouden en daarbij ben ik ook ziek" (CGVS, p. 11). Gevraagd wat u daarmee bedoelt, verklaart u verder: "Toen ik klein was, kreeg ik geelzucht. Het was in de 20 of 22. Boven de 20 moet ik eigenlijk nieuw bloed krijgen. Maar dat is toen niet gebeurd dus mijn moeder heeft me toen naar de artsen gebracht en die hebben gezegd dat het invloed zou hebben op zijn leren, dat hij niet goed kan leren" (CGVS, p. 11). Gevraagd of u daarvan een medisch attest bijheeft, antwoordt u: "Neen [...]" (CGVS, p. 11). Er mag echter van iemand die stelt dat hij omwille van geheugenproblemen zijn vluchtrelaas niet zonder tegenstrijdigheden kan vertellen, verwacht worden dat hij zo snel mogelijk medische/psychologische hulp inroept en dit laat attesteren om zijn problemen te staven, hetgeen in casu niet het geval is. Deze beweringen inzake geheugenproblemen kunnen de beoordeling van de hierboven opgesomde anomalieën bijgevolg geenszins wijzigen. Geconfronteerd met het feit dat het in dit geval niet om data gaat, maar u een tegenstrijdige volgorde van de feiten aangeeft, nota bene over een oorzaak-gevolg relatie, zegt u: "Er is geen verschil. Alleen ik vergeet veel dat heb ik zelf niet in de hand. Ik ben mentaal uitgeput door omstandigheden in het centrum. Incident van mijn vader is heel zwaar geweest, daardoor kunnen we niet alles precies geven" (CGVS, p. 15). Dit is echter geen afdoende uitleg voor dergelijke flagrante tegenstrijdigheid waardoor aan bovenstaande analyse niets veranderd wordt. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang gebracht. U staat het vinden van een dreigbrief door uw vader met een kopie van een dreigbrief (document 24). Er dient echter opgemerkt te worden dat documenten enkel geloofwaardige verklaringen kunnen staven. Zoals hierboven reeds omstandig aangetoond, is dit in casu niet het geval (zie supra).

Daarbovenop wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder onderuit gehaald door de volgende vaststellingen. Zo heeft u nagelaten om bij de DVZ melding te maken van één van de meest cruciale elementen in uw asielrelaas, nl. twee pogingen tot rekrutering door al Hashd al Shaabi in de winkel van uw broer (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Wanneer u hierover om uitleg wordt gevraagd, antwoordt u: "Hoe heb ik dat niet gezegd?" (CGVS, p. 11). Wanneer u gezegd wordt dat u bij de DVZ niets vermeld heeft in verband met twee pogingen tot rekrutering in de winkel van uw broer en u gevraagd wordt waarom u dat niet heeft vermeld, antwoordt u: "Kan ik me niet herinneren. Er is niets wat me tegen zou houden waarom ik het niet zou vertellen" (CGVS, p. 11). Erop gewezen dat het hier om cruciale elementen in uw asielaanvraag gaat, nota bene volgens u de reden waarom uw vader werd vermoord en u en uw broer dus uit Irak gevlucht zijn, antwoordt u: "Hij vroeg om het heel kort te houden en mijn persoonlijke documenten ingenomen en vroeg voornamelijk naar de reisweg, was verdeeld in drie delen" (CGVS, p. 11). Geconfronteerd met het feit dat u bij de DVZ gevraagd werd om alle redenen voor uw vertrek uit Irak te vermelden, u uw verklaringen werd voorgelezen en u dit ter goedkeuring heeft ondertekend, en u daarenboven in het begin van het interview op het CGVS bevestigd heeft dat u alle redenen hebt kunnen vermelden bij de DVZ en dat het gesprek bovendien goed was verlopen, antwoordt u: "Ik heb u mijn realiteit verteld. Dingen die ik heb meegemaakt, ik ben mijn vader verloren dus wat heb ik nog meer te verliezen" (CGVS, p. 11-12). Gevraagd of er een reden is waarom u dat toen niet heeft vermeld, nochtans een cruciaal element in uw asielaanvraag, antwoordt u: "Als ik het niet heb verteld, wil dat niet zeggen dat ik het niet wil vertellen, maar ik vergeet gewoon snel [...]" (CGVS, p. 12). Dit is echter geen afdoende uitleg voor het feit dat u dergelijk cruciaal element niet bij de DVZ heeft vermeld, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd wordt. Zoals hierboven reeds besproken heeft u in verband met uw vermeende geheugenproblemen ook geen begin van bewijs ingediend, waardoor bovenstaande analyse ongewijzigd blijft.

Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat uw vrouw om dezelfde redenen als u Irak is ontvlucht (CGVS vrouw, p. 3). Uw verklaringen zijn echter in strijd met de verklaringen van uw vrouw bij de DVZ.

Zo verklaarde zij onder meer dat twee dagen na de komst van haar ouders uit Anbar op 02 augustus, er twee personen zijn langsgekomen in de winkel van uw broer (dit zou betekenen op 04 augustus). Nog eens twee dagen later (dit zou betekenen op 06 augustus) zouden volgens haar onbekende personen op uw deur hebben geklopt en 'Dawaesh' geroepen hebben. De nacht daarop zou dat opnieuw gebeurd zijn (vragenlijst CGVS vrouw, vraag 3.5). Dit is echter flagrant in strijd met uw verklaringen hieromtrent. U verklaarde namelijk dat er pas op 07 augustus 2015, 5 dagen na de komst van uw schoonouders uit Anbar, twee personen naar de winkel zijn gekomen en dat er pas op 20 augustus een onbekende op uw deur is komen kloppen (CGVS, p. 8-9). Dergelijke flagrante tegenstrijdigheden doen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder wankelen.

Verder haalt u de dood van uw vader aan als reden voor uw vertrek uit Irak. In dit verband legt u verschillende documenten neer van het politiekantoor, de onderzoeksrechtbank, alsook de verklaringen van uw moeder en uw oom in verband met de ontvoering en de dood van uw vader (documenten 26-39). U legt eveneens een overlijdensakte voor (document 25). Er dient opgemerkt te worden dat de ontvoering en de dood van uw vader volgens u een rechtstreeks gevolg zijn van de weigering van u en uw broer om zich aan te sluiten bij al Hashd al Shaabi. Zoals hierboven reeds besproken en overeenkomstig de informatie ter beschikking van het CGVS (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier) (zie supra) worden dergelijke praktijken niet toegepast en slaagde u er niet in aannemelijk te maken dat uw geval hierop een uitzondering zou zijn. Zodoende bent u er niet in geslaagd om de link tussen de dood van uw vader en uw eigen problemen, nl. de rekrutering van u en uw broer door al Hashd al Shaabi, aan te tonen. Hoewel er begrip kan opgebracht worden voor de moeilijke situatie van u en uw familie na de dood van uw vader, volstaan de ontvoering en de dood van uw vader op zich niet om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken. Naast de rekrutering door al Hashd al Shaabi haalde u immers geen enkel ander element aan dat erop wijst dat u bij teurgkeer naar Irak omwille van de ontvoering en de dood van uw vader persoonlijk iets te vrezen heeft.

Daarnaast haalt u ter staving van uw asielaanvraag uw ontvoering in 2006 aan. Doorheen uw verklaringen haalt u echter geen enkel element aan waaruit blijkt dat u omwille van deze ontvoering bij terugkeer actueel nog iets te vrezen heeft. Vooreerst kan op basis van uw verklaringen aangenomen worden dat uw ontvoering in 2006 een eenmalig incident was. Gevraagd of er een link is tussen het incident in 2006 en wat er gebeurd is in 2015, antwoordt u namelijk: "Neen, geen link" (CGVS, p. 10). U haalde evenmin andere feiten aan die verband zouden houden met uw ontvoering in 2006. Verder zij erop gewezen dat u na dit incident, eenmaal u hersteld was, uw leven opnieuw opnam en opnieuw aan de slag ging bij het Rode Kruis (CGVS, p. 10). Dit incident heeft u er bijgevolg niet toe aangezet uw land van herkomst te verlaten. Pas toen u in 2015 problemen kreeg met de sjiitische milities zag u zich genoodzaakt Irak te ontvluchten. Dit blijkt ook duidelijk uit uw verklaringen. Gevraagd of uw ontvoering een reden is waarom u vandaag niet terug zou kunnen keren naar Irak, antwoordt u immers: "Neen, ik ben vertrokken om de zaak van mijn vader [...]" (CGVS, p. 10) Nergens uit uw verklaringen blijkt dan ook dat u omwille van uw ontvoering in 2006 vandaag niet meer zou kunnen terugkeren naar Irak noch dat u zelf actueel nog enige vrees koestert ten aanzien van uw herkomstland omwille van dit incident. Omwille van uw ontvoering in 2006 kan in uw hoofde bijgevolg geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden weerhouden.

Uit bovenstaande vaststellingen is gebleken dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende identiteitsdocumenten neer: origineel nationaliteitsbewijs van uw vrouw, originele identiteitskaart van uw vrouw, originele identiteitskaart van uw zoon, uw origineel nationaliteitsbewijs, uw originele identiteitskaart, uw originele woonstkaart, kopie van uw rantsoenkaart, uw origineel rijbewijs en een kopie van de nationaliteitsbewijzen van uw vader en uw moeder. Deze documenten hebben echter louter betrekking op uw persoonsgegevens en die van uw familie. Bijgevolg veranderen deze niets aan bovenstaande analyse. Verder legt u verschillende documenten in verband met uw werk voor (documenten 11-13, 17-23). Deze documenten hebben echter louter betrekking op uw professionele activiteiten waardoor ook deze niets aan bovenstaande analyse veranderen. In verband met de ontvoering en de dood van uw vader legde u verschillende elementen voor, die hierboven reeds werden besproken (zie supra). Het document in verband met de hospitalisatie van uw dochter heeft enkel betrekking op haar medische toestand waardoor dit niets aan bovenstaande analyse verandert (document 5). De lerarenkaart van uw vrouw die u neerlegt, heeft louter betrekking op haar professionele activiteiten waardoor deze ook niets aan bovenstaande analyse verandert (document 2). In verband met de ontvoering en de dood van uw vader heeft u verschillende documenten neergelegd, die hierboven reeds werden besproken (zie supra). De door u neergelegde eigendomsakte heeft louter betrekking op uw woning, waardoor dit document evenmin iets aan bovenstaande analyse verandert.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied

rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, en de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal

slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraaken zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun louter aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, *J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing in hoofde van de tweede verzoekende partij, mevrouw K., N. L. A., luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraakes staatsburger en een soenniet van Arabische origine. U bent geboren in 1990 in Anbar, waar u gewoond heeft tot u in 2012 trouwde met uw man A.(...)-A.(...) H.(...) J.(...) M.(...)(O.V. (...)) en naar Bagdad verhuisde. U woonde daar tot uw vertrek uit Irak. U bent de schoonzus van A.(...)-A.(...) M.(...) J.(...) M.(...) (O.V. (...)).

Op 02 augustus 2015 is uw familie gelvucht van Anbar naar Bagdad en logeerden ze bij u en uw man in Talbiya, Bagdad. Twee dagen later kwamen twee personen langs in de winkel van uw schoonbroer M.(...). Ze vroegen hem wie die mensen waren die bij hem thuis logeerden. Nog eens twee dagen later klopten er onbekende personen op uw deur thuis en riepen ‘Dawaesh’ (aanhangers van Daesh). De volgende nacht gebeurde dit opnieuw. Op 22 of 23 augustus zijn uw ouders naar een opvangcentrum in al Ameriya, Bagdad verhuisd. Op 25 augustus is één persoon van die twee vorige personen thuis bij u langs geweest en heeft hij uw schoonbroer beledigd en bedreigd. Op 26 augustus vond uw schoonvader een dreigbrief in de tuin, waarin stond dat uw man en uw schoonbroer zich bij al Hashd al Shaabi moesten aansluiten. Diezelfde dag bent u met uw man en uw schoonbroer naar al Dora gevlucht. Op 28 augustus werd uw schoonvader ontvoerd. Op 30 augustus werd uw schoonfamilie gecontacteerd door de politie en hebben zij het lichaam van uw vermoorde schoonvader geïdentificeerd. Daarna zijn u, uw kinderen, uw man en uw schoonbroer vanuit Dora naar Erbil vertrokken met de auto. Van daaruit reisde u verder met de auto naar Turkije. Via de Balkanroute bereikte u België op 27 september 2015, waar u samen met uw man een asielaanvraag indiende op 28 september 2015.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende originele documenten neer: nationaliteitsbewijs, identiteitskaart, lerarenkaart, identiteitskaart van uw zoon, nationaliteitsbewijs van uw man, identiteitskaart van uw man, uw woonstkaart, rijbewijs van uw man, verschillende badges van het Rode Kruis van uw man. Verder legt u de volgende foto's of kopieën van documenten neer: document hospitalisatie van uw dochter, uw rantsoenkaart, nationaliteitsbewijs van uw schoonmoeder en uw schoonvader, uw huwelijksakte, verschillende dankbrieven van het Rode Kruis van uw man, documenten in verband met de tewerkstelling van uw man bij het Rode Kruis, het inschrijvingsformulier bij het Rode Kruis van uw man, de gelofte aan het Rode Kruis van uw man, brieven van de Orde van Bestuur van uw man, een verzoek voor verlof van uw man, een dreigbrief, een overlijdensakte van uw schoonvader, twee verklaringen van uw schoonmoeder, een document betreffende de lijkschouwing van uw schoonvader, document betreffende onderzoek op de plaats van de moord, document betreffende vrijgave van het lichaam van uw schoonvader, een klacht van de oom van uw man, opvolging van die klacht, de verklaring van uw schoonmoeder, opvolging van deze verklaring, brief van het politiekantoor aan de onderzoeksrechtbank, brief van het politiekantoor Habeeba aan Quds politiekantoor, brief van politiekantoor aan het ziekenhuis, antwoord van het ziekenhuis, medisch rapport van uw schoonvader en uw eigendomsakte.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag beroept op dezelfde feiten die ook uw echtgenoot A.(...) H.(...) J.(...) M.(...) (O.V. (...)) aanhaalde (CGVS, p. 3). Zo beroept u zich ook op het feit dat uw man vreest dat hij en zijn broer vermoord zullen worden door leden van AAH en al Hashd al Shaabi. Hiervoor baseert u zich ook op de dood van uw schoonvader als gevolg van de weigering van uw man en uw schoonbroer om zich aan te sluiten bij al Hashd al Shaabi (CGVS man, p. 16). Daarnaast haalt u ook aan dat u regelmatig werd lastig gevallen in Bagdad omwille van het feit dat u uit Anbar afkomstig bent (CGVS, p. 3).

Wat betreft de problemen van uw man, er moet op gewezen worden dat in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot door het Commissariaat-generaal beslist werd dat hem de status van vluchteling of subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend. Bijgevolg kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing over uw echtgenoot is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste, die luidt als volgt:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest dat u en uw broer vermoord zullen worden door leden van AAH en al Hashd al Shaabi. Hiervoor baseert u zich op de dood van uw vader als gevolg van de weigering van u en uw broer om zich aan te sluiten bij al Hashd al Shaabi (CGVS, p.16). Verder haalt u ook uw ontvoering aan in 2006 (CGVS, p. 4, 10). Na grondige analyse van uw asielaanvraag heeft de Commissaris-generaal geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om de volgende redenen.

Vooreerst kan het CGVS geen geloof hechten aan uw verklaringen omtrent de gedwongen rekrutering door al Hashd al Shaabi door hun twee leden H.(...) al L.(...) en H.(...) al S.(...). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (COI Focus IRAK Rekrutering door Popular Mobilizations Units/Al Hashd Al Shaabi, dd. 5 februari 2016) blijkt dat al Hashd al Shaabi door een actief rekruteringsbeleid tal van jongeren kan overtuigen om op vrijwillige basis deel te nemen aan de gewapende strijd tegen Islamitische Staat. Er wordt daarbij geen dwang uitgeoefend. De vrijwillige rekruten worden aangetrokken door het maatschappelijke prestige en de financiële voordelen die het lidmaatschap oplevert. De geraadpleegde bronnen zijn eensluidend in hun antwoord: Er vindt geen gedwongen rekrutering plaats door de milities van al Hashd al Shaabi. De door u aangebrachte elementen kunnen het CGVS er bovendien niet van overtuigen dat al Hashd al Shaabi zich in uw geval wél tot deze manier van handelen zou hebben gekeerd. U verklaart namelijk dat al Hashd al Shaabi u wilde rekruteren omdat u een soenniet bent en ze u daarom dood willen. Ze willen u echter niet zelf vermoorden, daarom probeerden ze u met dwang te rekruteren in de hoop dat u vervolgens door IS gedood zou worden (CGVS, p. 13). Deze verklaring overtuigt niet. Het is immers weinig aannemelijk dat, indien al Hashd al Shaabi u daadwerkelijk dood zou willen louter en alleen omdat u een soenniet bent, ze eerst zoveel moeite zouden doen om u en uw broer herhaaldelijk lastig te vallen zodoende jullie te overtuigen zich bij hen aan te sluiten in de hoop dat jullie vervolgens in de gewapende strijd met IS zouden sneuvelen en wanneer dat niet lukt, ze alsnog jullie vader zouden vermoorden om u en uw broer verder onder druk te zetten.

Daarenboven wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen zwaar ondermijnd door flagrante tegenstrijdigheden in uw eigen opeenvolgende verklaringen, alsook met die van uw broer M.(...) en uw vrouw N.(...).

Vooreerst verklaart u dat twee personen, H.(...) al L.(...) en H.(...) al S.(...), de winkel van uw broer hebben bezocht op 07 augustus 2015 en daar gevraagd hebben wie de personen waren in uw huis en waarom u en uw broer niet meevochten met al Hashd al Shaabi gezien Daesh uw gebieden (nl. Anbar) aan het innemen was (CGVS, p. 8, 11). Verder verklaart u dat diezelfde twee personen, vergezeld door een derde persoon opnieuw in de winkel langs kwamen op 14 augustus. Gevraagd hoeveel personen in de winkel zijn langs gekomen, zegt u: "Twee personen" (CGVS, p. 12). Gevraagd wie die personen waren, antwoordt u: "H.(...) al L.(...) en H.(...) al S.(...)" (CGVS, p. 12). Deze verklaring is echter in strijd met uw eerdere verklaring, namelijk dat er een derde persoon bij was (CGVS, p. 8). Geconfronteerd met deze interne tegenstrijdigheid, zegt u: "Ja, klopt. Derde persoon [...]" (CGVS, p. 12). Dit is echter geen afdoende verklaring voor het feit dat u zich vergist in het aantal personen die bij uw broer in de winkel zijn langs gekomen, zeker niet aangezien u zelf de namen opsomde van de aanwezige personen. Deze tegenstrijdigheid doet reeds twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde rekrutering. Daarenboven is uw verklaring dat er drie personen aanwezig waren in strijd met de verklaringen van uw broer in dit verband. Uw broer verklaarde namelijk dat ze met twee personen waren, nl. H.(...) al L.(...) en de muezzin van de Husseiniya (gehoorverslag CGVS, dd. 28.07.2016, CGVS broer, p. 9). Wanneer uw broer geconfronteerd wordt met uw tegenstrijdige verklaring, antwoordt hij dat ze met twee waren en dat u niet aanwezig was. Gevraagd waarom u zoiets zou zeggen, antwoordt hij: "Geen idee. Maar ik heb met de personen gesproken, de eerste waren ze met twee en de tweede keer was het H.(...) en de muezzin" (CGVS broer, p. 9). Dit is echter geen afdoende uitleg voor uw tegenstrijdige verklaringen in dit verband. Dergelijke tegenstrijdigheden doen reeds vraagtekens rijzen bij de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde rekrutering.

Verder verklaart u dat er op 24 augustus 2015 twee kennissen van H.(...) al L.(...) in de strijd met IS zijn omgekomen en dat H.(...) el L.(...) en H.(...) al S.(...) daarop naar de winkel van uw broer zijn gekomen (CGVS, p. 8, 13). Gevraagd op welk moment van de dag dat was, antwoordt u: "Ongeveer na de avond" (CGVS, p. 13). Gevraagd wat ze hebben gezegd, antwoordt u: "Weer hetzelfde, als die keer ervoor. En dit is jullie land, dit moeten jullie ook verdedigen, jullie moeten jullie bij ons voegen om met ons mee te vechten" (CGVS, p. 14). Gevraagd wie er op dat moment aanwezig was in de winkel, antwoordt u: "Ik weet alleen van mijn broer, ik weet niet of er iemand anders bij was" (CGVS, p. 14). Deze verklaring is echter in strijd met de verklaringen hieromtrent van uw broer M.(...). Zo verklaart uw broer het volgende: "[...]Dat was 's middags. En toen wou ik naar de winkel gaan, toen zei H.(...) tegen mij, waarom kom je niet met hashd vechten. We geven martelaren van ons. [...]" (CGVS broer, p. 7). Gevraagd hoe dat precies in zijn werk ging, antwoordt uw broer: "Ik wou naar de winkel gaan, toen heeft hij mij gezien [...]" (CGVS broer, p. 11). Gevraagd waar H.(...) hem heeft aangesproken, antwoordt hij: "Aan de hoek van ons huis" (CGVS broer, p. 11). Gevraagd of er die dag nog iemand naar zijn winkel is gekomen, zegt uw broer van niet (CGVS broer, p. 11). Deze verklaring is echter flagrant tegenstrijdig met uw eigen verklaring, nl. dat H.(...) en H.(...) die dag in de winkel van uw broer zijn gepasseerd. Wanneer uw broer geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdige verklaringen, zegt hij dat dat niet klopt (CGVS broer, p. 11). Gevraagd waarom u zoiets zou zeggen, antwoordt hij: "Geen idee. Ze kwamen langs mij in de winkel twee keer, de derde keer heeft H.(...) mij aangesproken maar hij kwam niet naar de winkel. Mijn broer was toen in het huis. Want ik heb mijn vader gebeld en gezegd wat H.(...) tegen mij heeft gezegd" (CGVS broer, p. 11). Dit is echter geen afdoende uitleg voor dergelijke flagrante tegenstrijdigheden. Van iemand die dergelijke elementen zelf aanhaalt om zijn internationale asielaanvraag te staven, kan op z'n minst verwacht worden dat hij correcte, concrete en gedetailleerde informatie aanreikt over de gebeurde feiten en dat hij zich hierover niet tegenspreekt. Dergelijke tegenstrijdige verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat u zelfs over de feiten waar u persoonlijk bij aanwezig was tegenstrijdige verklaringen aflegt. Zo zegt u dat in de nacht van 25 augustus 2015 er voor de derde keer iemand, nl. de broer van H.(...), op uw deur klopte en 'Dawaesh' riep. Dit mondde uit in een mondelinge ruzie waarbij de volgende personen betrokken waren: "De burens kwamen kijken wat er aan de hand was en hij (nl. A.(...)), zijn broer H.(...), zijn andere broer en zijn vader kwamen ook buiten" (CGVS, p. 14). Gevraagd of H.(...) al S.(...) er ook bij was, antwoordt u: "Ja, hij was er ook" (CGVS, p. 14). Deze verklaring is wederom tegenstrijdig met de verklaringen hierover van uw broer. Gevraagd aan uw broer om de betrokkenen bij die ruzie op te sommen, zegt hij: "H.(...), A.(...), M.(...), de drie broers. Ik, mijn broer H.(...). [...]" (CGVS 3, p. 11). Gevraagd waar H.(...) al S.(...), gezien uw eerdere verklaringen in dit verband, op dat moment was, antwoordt uw broer: "Geen idee" (CGVS broer, p. 11). Geconfronteerd met het feit dat uzelf zei dat H.(...) al S.(...) ook aanwezig was, antwoordt uw broer dat dat niet waar is. Gevraagd waarom u zoiets zou zeggen gezien u ook zelf betrokken was bij de ruzie, antwoordt uw broer: "Ik heb hem niet gezien" (CGVS broer, p. 12). Van iemand die zelf betrokken was bij een ruzie en dit aanhaalt om zijn internationale asielaanvraag te staven, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij

hierover correcte en niet-tegenstrijdige informatie aanreikt. Dit is in casu niet het geval. Bijgevolg worden de twijfels omtrent de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder versterkt.

Vervolgens verklaart u dat u de dag daarna, op 25 augustus naar al Dora bent vertrokken met uw broer en uw vrouw in aparte taxi's. Op 27 augustus vond uw vader thuis een dreigbrief onder de garagedeur (CGVS, p. 14-15). Dit is echter in strijd met de door u afgelegde verklaringen bij de DVZ. Daar verklaarde u namelijk dat deze feiten in omgekeerde volgorde zouden zijn gebeurd: "Op 26/08/2015 lag een dreigbrief in onze tuin, er zat ook een kogel bij. Er stond dat ik en mijn broer ons moesten aansluiten bij al Hashd al Shaabi en dat we anders zouden vermoord worden. Ik en mijn broer zijn op 27/08/2015 gevlucht naar al Dora (district)" (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Uit deze verklaringen valt af te leiden dat u bent gevlucht als gevolg van het feit dat uw vader een dreigbrief had gevonden waarin stond dat u en uw broer vermoord zou worden. Geconfronteerd met het feit dat u deze feiten op het CGVS in omgekeerde volgorde vertelt, antwoordt u: "Ja, maar ik heb al gezegd dat ik data niet goed kan onthouden, ik heb me vergist" (CGVS, p. 15). U haalde namelijk het volgende aan: "Ik ben ook heel slecht in cijfers en als het incident was gebeurd, kon ik ook geen data onthouden en daarbij ben ik ook ziek" (CGVS, p. 11). Gevraagd wat u daarmee bedoelt, verklaart u verder: "Toen ik klein was, kreeg ik geelzucht. Het was in de 20 of 22. Boven de 20 moet ik eigenlijk nieuw bloed krijgen. Maar dat is toen niet gebeurd dus mijn moeder heeft me toen naar de artsen gebracht en die hebben gezegd dat het invloed zou hebben op zijn leren, dat hij niet goed kan leren" (CGVS, p. 11). Gevraagd of u daarvan een medisch attest bijheeft, antwoordt u: "Neen [...]" (CGVS, p. 11). Er mag echter van iemand die stelt dat hij omwille van geheugenproblemen zijn vluchtrelaas niet zonder tegenstrijdigheden kan vertellen, verwacht worden dat hij zo snel mogelijk medische/psychologische hulp inroept en dit laat attesteren om zijn problemen te staven, hetgeen in casu niet het geval is. Deze beweringen inzake geheugenproblemen kunnen de beoordeling van de hierboven opgesomde anomalieën bijgevolg geenszins wijzigen. Geconfronteerd met het feit dat het in dit geval niet om data gaat, maar u een tegenstrijdige volgorde van de feiten aangeeft, nota bene over een oorzaak-gevolg relatie, zegt u: "Er is geen verschil. Alleen ik vergeet veel dat heb ik zelf niet in de hand. Ik ben mentaal uitgeput door omstandigheden in het centrum. Incident van mijn vader is heel zwaar geweest, daardoor kunnen we niet alles precies geven" (CGVS, p. 15). Dit is echter geen afdoende uitleg voor dergelijke flagrante tegenstrijdigheid waardoor aan bovenstaande analyse niets veranderd wordt. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang gebracht. U staat het vinden van een dreigbrief door uw vader met een kopie van een dreigbrief (document 24). Er dient echter opgemerkt te worden dat documenten enkel geloofwaardige verklaringen kunnen staven. Zoals hierboven reeds omstandig aangetoond, is dit in casu niet het geval (zie supra).

Daarbovenop wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder onderuit gehaald door de volgende vaststellingen. Zo heeft u nagelaten om bij de DVZ melding te maken van één van de meest cruciale elementen in uw asielrelaas, nl. twee pogingen tot rekrutering door al Hashd al Shaabi in de winkel van uw broer (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Wanneer u hierover om uitleg wordt gevraagd, antwoordt u: "Hoe heb ik dat niet gezegd?" (CGVS, p. 11). Wanneer u gezegd wordt dat u bij de DVZ niets vermeld heeft in verband met twee pogingen tot rekrutering in de winkel van uw broer en u gevraagd wordt waarom u dat niet heeft vermeld, antwoordt u: "Kan ik me niet herinneren. Er is niets wat me tegen zou houden waarom ik het niet zou vertellen" (CGVS, p. 11). Erop gewezen dat het hier om cruciale elementen in uw asielaanvraag gaat, nota bene volgens u de reden waarom uw vader werd vermoord en u en uw broer dus uit Irak gevlucht zijn, antwoordt u: "Hij vroeg om het heel kort te houden en mijn persoonlijke documenten ingenomen en vroeg voornamelijk naar de reisweg, was verdeeld in drie delen" (CGVS, p. 11). Geconfronteerd met het feit dat u bij de DVZ gevraagd werd om alle redenen voor uw vertrek uit Irak te vermelden, u uw verklaringen werd voorgelezen en u dit ter goedkeuring heeft ondertekend, en u daarenboven in het begin van het interview op het CGVS bevestigd heeft dat u alle redenen hebt kunnen vermelden bij de DVZ en dat het gesprek bovendien goed was verlopen, antwoordt u: "Ik heb u mijn realiteit verteld. Dingen die ik heb meegemaakt, ik ben mijn vader verloren dus wat heb ik nog meer te verliezen" (CGVS, p. 11-12). Gevraagd of er een reden is waarom u dat toen niet heeft vermeld, nochtans een cruciaal element in uw asielaanvraag, antwoordt u: "Als ik het niet heb verteld, wil dat niet zeggen dat ik het niet wil vertellen, maar ik vergeet gewoon snel [...]" (CGVS, p. 12). Dit is echter geen afdoende uitleg voor het feit dat u dergelijk cruciaal element niet bij de DVZ heeft vermeld, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd wordt. Zoals hierboven reeds besproken heeft u in verband met uw vermeende geheugenproblemen ook geen begin van bewijs ingediend, waardoor bovenstaande analyse ongewijzigd blijft.

Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat uw vrouw om dezelfde redenen als u Irak is ontvlucht (CGVS vrouw, p. 3). Uw verklaringen zijn echter in strijd met de verklaringen van uw vrouw bij de DVZ. Zo verklaarde zij onder meer dat twee dagen na de komst van haar ouders uit Anbar op 02 augustus, er twee personen zijn langsgesproken in de winkel van uw broer (dit zou betekenen op 04 augustus). Nog

eens twee dagen later (dit zou betekenen op 06 augustus) zouden volgens haar onbekende personen op uw deur hebben geklopt en 'Dawaesh' geroepen hebben. De nacht daarop zou dat opnieuw gebeurd zijn (vragenlijst CGVS vrouw, vraag 3.5). Dit is echter flagrant in strijd met uw verklaringen hieromtrent. U verklaarde namelijk dat er pas op 07 augustus 2015, 5 dagen na de komst van uw schoonouders uit Anbar, twee personen naar de winkel zijn gekomen en dat er pas op 20 augustus een onbekende op uw deur is komen kloppen (CGVS, p. 8-9). Dergelijke flagrante tegenstrijdigheden doen de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder wankelen.

Verder haalt u de dood van uw vader aan als reden voor uw vertrek uit Irak. In dit verband legt u verschillende documenten neer van het politiekantoor, de onderzoeksrechtbank, alsook de verklaringen van uw moeder en uw oom in verband met de ontvoering en de dood van uw vader (documenten 26-39). U legt eveneens een overlijdensakte voor (document 25). Er dient opgemerkt te worden dat de ontvoering en de dood van uw vader volgens u een rechtstreeks gevolg zijn van de weigering van u en uw broer om zich aan te sluiten bij al Hashd al Shaabi. Zoals hierboven reeds besproken en overeenkomstig de informatie ter beschikking van het CGVS (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier) (zie supra) worden dergelijke praktijken niet toegepast en slaagde u er niet in aannemelijk te maken dat uw geval hierop een uitzondering zou zijn. Zodoende bent u er niet in geslaagd om de link tussen de dood van uw vader en uw eigen problemen, nl. de rekrutering van u en uw broer door al Hashd al Shaabi, aan te tonen. Hoewel er begrip kan opgebracht worden voor de moeilijke situatie van u en uw familie na de dood van uw vader, volstaan de ontvoering en de dood van uw vader op zich niet om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken. Naast de rekrutering door al Hashd al Shaabi haalde u immers geen enkel ander element aan dat erop wijst dat u bij teurgkeer naar Irak omwille van de ontvoering en de dood van uw vader persoonlijk iets te vrezen heeft.

Daarnaast haalt u ter staving van uw asielaanvraag uw ontvoering in 2006 aan. Doorheen uw verklaringen haalt u echter geen enkel element aan waaruit blijkt dat u omwille van deze ontvoering bij terugkeer actueel nog iets te vrezen heeft. Vooreerst kan op basis van uw verklaringen aangenomen worden dat uw ontvoering in 2006 een eenmalig incident was. Gevraagd of er een link is tussen het incident in 2006 en wat er gebeurd is in 2015, antwoordt u namelijk: "Neen, geen link" (CGVS, p. 10). U haalde evenmin andere feiten aan die verband zouden houden met uw ontvoering in 2006. Verder zij erop gewezen dat u na dit incident, eenmaal u hersteld was, uw leven opnieuw opnam en opnieuw aan de slag ging bij het Rode Kruis (CGVS, p. 10). Dit incident heeft u er bijgevolg niet toe aangezet uw land van herkomst te verlaten. Pas toen u in 2015 problemen kreeg met de sjiiitische milities zag u zich genoodzaakt Irak te ontvluchten. Dit blijkt ook duidelijk uit uw verklaringen. Gevraagd of uw ontvoering een reden is waarom u vandaag niet terug zou kunnen keren naar Irak, antwoordt u immers: "Neen, ik ben vertrokken om de zaak van mijn vader [...]" (CGVS, p. 10). Nergens uit uw verklaringen blijkt dan ook dat u omwille van uw ontvoering in 2006 vandaag niet meer zou kunnen terugkeren naar Irak noch dat u zelf actueel nog enige vrees koestert ten aanzien van uw herkomstland omwille van dit incident. Omwille van uw ontvoering in 2006 kan in uw hoofde bijgevolg geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden weerhouden.

Uit bovenstaande vaststellingen is gebleken dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende identiteitsdocumenten neer: origineel nationaliteitsbewijs van uw vrouw, originele identiteitskaart van uw vrouw, originele identiteitskaart van uw zoon, uw origineel nationaliteitsbewijs, uw originele identiteitskaart, uw originele woonstkaart, kopie van uw rantsoenkaart, uw origineel rijbewijs en een kopie van de nationaliteitsbewijzen van uw vader en uw moeder. Deze documenten hebben echter louter betrekking op uw persoonsgegevens en die van uw familie. Bijgevolg veranderen deze niets aan bovenstaande analyse. Verder legt u verschillende documenten in verband met uw werk voor (documenten 11-13, 17-23). Deze documenten hebben echter louter betrekking op uw professionele activiteiten waardoor ook deze niets aan bovenstaande analyse veranderen. In verband met de ontvoering en de dood van uw vader legde u verschillende elementen voor, die hierboven reeds werden besproken (zie supra). Het document in verband met de hospitalisatie van uw dochter heeft enkel betrekking op haar medische toestand waardoor dit niets aan bovenstaande analyse verandert (document 5). De lerarenkaart van uw vrouw die u neerlegt, heeft louter betrekking op haar professionele activiteiten waardoor deze ook niets aan bovenstaande analyse verandert (document 2). In verband met de ontvoering en de dood van uw vader heeft u verschillende documenten neergelegd, die hierboven reeds werden besproken (zie supra). De door u neergelegde eigendomsakte heeft louter betrekking op uw woning, waardoor dit document evenmin iets aan bovenstaande analyse verandert."

Daarnaast haalt u ook aan dat u op uw school in Bagdad regelmatig werd lastig gevallen door leerkrachten en de directrice omdat u uit Anbar afkomstig bent (CGVS, p. 3). Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u dit probleem op geen enkele manier heeft vermeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken

(DVZ). Van een asielzoeker mag nochtans worden verwacht dat hij de Belgische asielinstanties aan het begin van zijn asielprocedure op de hoogte brengt van alle redenen van zijn vlucht indien hij een gegronde vrees voor vervolging koestert, des te meer als het gaat om zwaarwichtige feiten en vervolging vanwege de autoriteiten van het land dat hij ontvlucht is. Het feit dat u tijdens uw gehoor bij de DVZ nagelaten heeft om dit element te vermelden, relativeert reeds danig de ernst van uw vrees ter zake. Gevraagd of u deze pesterijen ooit gemeld heeft, antwoordt u: "Aan wie moet ik dat melden?" (CGVS, p. 3). Gevraagd of u ooit hulp gezocht heeft in verband met dit probleem, antwoordt u: "Neen. Mijn schoonmoeder zei altijd dat ik geduld moest hebben want ik werkte op een school aan de rand van Bagdad en normaal gezien als je zes jaar in dienst bent, word je overgeplaatst. Ik ben gevlucht samen met mijn man. Ik was bang dat hem iets zou overkomen. Ik was ook bang dat mijn zoon ontvoerd zou worden." (CGVS, p. 3). U herhaalt wederom dat u omwille van de problemen van uw man uit Irak bent gevlucht. Gevraagd of er nog andere redenen zijn waarom u persoonlijk niet terug zou kunnen naar Irak, antwoordt u: "Samen met mijn man, ik heb alles achtergelaten, het is er heel gevaarlijk" (CGVS, p. 3). Hier verwijst u naar de algemene veiligheidssituatie in Irak, waarvoor verwezen kan worden naar onderstaande paragrafen in deze beslissing. Verder blijkt uit de verklaringen van uw schoonbroer dat de pesterijen in uw hoofde niet dermate ernstig waren dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. Gevraagd aan uw schoonbroer welke problemen u had in Bagdad, antwoordt hij: "Tegen haar zeggen, je bent dochter van al Anbar, jullie laten mensen van Daesh binnen. En zij was één of twee keer verboden om te bidden op school, ze kunnen daar wel bidden, zij is soenniet, zij mocht niet op school"; "En toen zij ging naar school en tijdens het werk wordt zij bevalen, ze laten haar woorden horen over Daesh en zo. Dus ze was geveiseerd. Maar er was geen persoonlijke bedreiging tegen haar." (CGVS schoonbroer, p. 6). Dergelijk gedrag, hoe laakbaar ook, is echter onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te worden beschouwd. Ten slotte zij er nog op gewezen dat u gewoon bent blijven doorwerken tot 25.08.2015, toen u omwille van de problemen van uw man samen met uw gezin uit uw eigen wijk in Bagdad vertrok (CGVS man, p. 9, 15) (CGVS schoonbroer, p. 6), wat in uw hoofde evenmin wijst op een gegronde vrees in uw hoofde omwille van de pesterijen op uw werk. Bijgevolg bent u er niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie omwille van uw problemen op het werk aannemelijk te maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulov en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, en de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er

aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige

veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakzen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door

uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

De bestreden beslissing in hoofde van de derde verzoekende partij, de heer A.-A., M. J. M., luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Irakees staatsburger en een soenniet van Arabische origine. U bent geboren in 1989 in Bagdad, waar u uw hele leven in de Talbiya wijk heeft gewoond. U bent de broer van A.(…)-A.(…) H.(…) J.(…) M.(…) (O.V. (...)) en de schoonbroer van K.(…) N.(…) L.(…) A.(…) (O.V.(...)).

Op 02 augustus 2015 zijn de schoonouders van uw broer uit Qa'im in Anbar gevlucht naar Bagdad, waar ze in uw huis verbleven. Enkele dagen later zijn er twee mannen, H.(…) A.(…) L.(…) en H.(…) A.(…) S.(…), naar uw winkel gekomen met de vraag waarom u en uw broer niet meevochten met al Hashd al Shaabi en wie de mensen waren die bij u inwoonden. Op 14 augustus 2015 kwam diezelfde H.(…) met een andere persoon, de muezzin van een moskee naar uw winkel met dezelfde vragen. Wederom werd u gevraagd waarom u niet meevocht met al Hashd al Shaabi. Op 20 augustus 2015, in het midden van de nacht, werd bij u thuis op de deur geklopt en werd er 'Dawaesh' (aanhangers van Daesh) geroepen. Twee dagen later, op 22 augustus, gebeurde hetzelfde. Op 23 augustus 2015 zijn de schoonouders van uw broer vertrokken naar een vluchtelingenkamp in Bagdad. Op 24 augustus 2015 zijn twee kennissen van H.(…) A.(…) L.(…) omgekomen in de strijd tegen IS. Daarop gingen H.(…) en H.(…) opnieuw naar uw winkel om te zeggen dat u en uw broer moesten meevechten met al Hashd al Shaabi. Op 25 augustus om 01u of 1u30 's nachts werd opnieuw op uw deur thuis geklopt en 'Dawaesh' geroepen, deze keer door de broer van H.(…). Er brak een mondelinge ruzie uit. Op 25 augustus vertrokken u, uw broer en uw schoonzus naar Dora. Op 27 augustus vond uw vader een dreigbrief met een kogel onder de garagedeur. Op 28 augustus om 21u 's avonds kwamen drie auto's met zes gewapende en gemaskerde personen naar het huis van uw vader, waarop hij werd ontvoerd. Uw moeder diende een klacht in bij de politie. Op 30 augustus werd uw vader vermoord. Daarna zijn u, uw broer en uw schoonzus op 05 september 2015 vanuit Dora naar Erbil vertrokken met de auto. Van daaruit reisde u verder met de auto naar Turkije. Via de Balkanroute bereikte u België op 27 september 2015, waar u op 28 september 2015 een asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende originele documenten neer: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw rijbewijs, een attest van slagen, uw diploma, een dreigbrief, de overlijdensakte van uw vader, een klacht van uw moeder, de verklaring van uw oom, het onderzoek van het lijk, het onderzoek op de plaats van de moord, het verzoek overdracht van het lichaam, de klacht van uw oom H.(…), de opvolging van die klacht, de verklaring van uw moeder, de opvolging van die verklaring, de brief aan onderzoekrechtbank, een brief van het politiekantoor, een brief van het politiekantoor aan het ziekenhuis, het antwoord ziekenhuis en medisch rapport van uw vader. Verder legt u de volgende foto's of kopieën van documenten neer: uw rantsoenkaart, uw woonstkaart, de identiteitskaart van uw vader, het nationaliteitsbewijs van uw moeder, een oud nationaliteitsbewijs van uw moeder, het nationaliteitsbewijs van uw vader, de eigendomsakte van de woning en de huwelijksakte van uw ouders.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag beroept op dezelfde feiten die ook uw broer A.(…)-A.(…) H.(…) J.(…) M.(…) (O.V. (...)) aanhaalde (CGVS, p. 5-6). Zo beroept u zich ook op het feit dat uw broer vreest dat hij en uzelf vermoord zullen worden door leden van AAH en al Hashd al Shaabi. Hiervoor baseert u zich ook op de dood van uw vader als gevolg van de weigering van u en uw broer om zich aan te sluiten bij al Hashd al Shaabi (CGVS broer, p. 16) (CGVS, p. 7-8). Gezien in het kader van de asielaanvraag van uw broer wat dit betreft door het Commissariaat-generaal beslist werd dat hem de status van vluchteling of subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing over uw broer is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest dat u en uw broer vermoord zullen worden door leden van AAH en al Hashd al Shaabi. Hiervoor baseert u zich op de dood van uw vader als gevolg van de weigering

van u en uw broer om zich aan te sluiten bij al Hashd al Shaabi (CGVS, p.16). Verder haalt u ook uw ontvoering aan in 2006 (CGVS, p. 4, 10). Na grondige analyse van uw asielaanvraag heeft de Commissaris-generaal geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om de volgende redenen.

Vooreerst kan het CGVS geen geloof hechten aan uw verklaringen omtrent de gedwongen rekrutering door al Hashd al Shaabi door hun twee leden H.(...) al L.(...) en H.(...) al S.(...). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (COI Focus IRAK Rekrutering door Popular Mobilizations Units/Al Hashd Al Shaabi, dd. 5 februari 2016) blijkt dat al Hashd al Shaabi door een actief rekruteringsbeleid tal van jongeren kan overtuigen om op vrijwillige basis deel te nemen aan de gewapende strijd tegen Islamitische Staat. Er wordt daarbij geen dwang uitgeoefend. De vrijwillige rekruten worden aangetrokken door het maatschappelijke prestige en de financiële voordelen die het lidmaatschap oplevert. De geraadpleegde bronnen zijn eensluidend in hun antwoord: Er vindt geen gedwongen rekrutering plaats door de milities van al Hashd al Shaabi. De door u aangebrachte elementen kunnen het CGVS er bovendien niet van overtuigen dat al Hashd al Shaabi zich in uw geval wél tot deze manier van handelen zou hebben gekeerd. U verklaart namelijk dat al Hashd al Shaabi u wilde rekruteren omdat u een soenniet bent en ze u daarom dood willen. Ze willen u echter niet zelf vermoorden, daarom probeerden ze u met dwang te rekruteren in de hoop dat u vervolgens door IS gedood zou worden (CGVS, p. 13). Deze verklaring overtuigt niet. Het is immers weinig aannemelijk dat, indien al Hashd al Shaabi u daadwerkelijk dood zou willen louter en alleen omdat u een soenniet bent, ze eerst zoveel moeite zouden doen om u en uw broer herhaaldelijk lastig te vallen zodoende jullie te overtuigen zich bij hen aan te sluiten in de hoop dat jullie vervolgens in de gewapende strijd met IS zouden sneuvelen en wanneer dat niet lukt, ze alsnog jullie vader zouden vermoorden om u en uw broer verder onder druk te zetten.

Daarenboven wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen zwaar ondermijnd door flagrante tegenstrijdigheden in uw eigen opeenvolgende verklaringen, alsook met die van uw broer M.(...) en uw vrouw N.(...).

Vooreerst verklaart u dat twee personen, H.(...) al L.(...) en H.(...) al S.(...), de winkel van uw broer hebben bezocht op 07 augustus 2015 en daar gevraagd hebben wie de personen waren in uw huis en waarom u en uw broer niet meevochten met al Hashd al Shaabi gezien Daesh uw gebieden (nl. Anbar) aan het innemen was (CGVS, p. 8, 11). Verder verklaart u dat diezelfde twee personen, vergezeld door een derde persoon opnieuw in de winkel langs kwamen op 14 augustus. Gevraagd hoeveel personen in de winkel zijn langs gekomen, zegt u: "Twee personen" (CGVS, p. 12). Gevraagd wie die personen waren, antwoordt u: "H.(...) al L.(...) en H.(...) al S.(...)" (CGVS, p. 12). Deze verklaring is echter in strijd met uw eerdere verklaring, namelijk dat er een derde persoon bij was (CGVS, p. 8). Geconfronteerd met deze interne tegenstrijdigheid, zegt u: "Ja, klopt. Derde persoon [...]" (CGVS, p. 12). Dit is echter geen afdoende verklaring voor het feit dat u zich vergist in het aantal personen die bij uw broer in de winkel zijn langs gekomen, zeker niet aangezien u zelf de namen opsomde van de aanwezige personen. Deze tegenstrijdigheid doet reeds twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde rekrutering. Daarenboven is uw verklaring dat er drie personen aanwezig waren in strijd met de verklaringen van uw broer in dit verband. Uw broer verklaarde namelijk dat ze met twee personen waren, nl. H.(...) al L.(...) en de muezzin van de Husseiniya (gehoorverslag CGVS, dd. 28.07.2016, CGVS broer, p. 9). Wanneer uw broer geconfronteerd wordt met uw tegenstrijdige verklaring, antwoordt hij dat ze met twee waren en dat u niet aanwezig was. Gevraagd waarom u zoiets zou zeggen, antwoordt hij: "Geen idee. Maar ik heb met de personen gesproken, de eerste waren ze met twee en de tweede keer was het H.(...) en de muezzin" (CGVS broer, p. 9). Dit is echter geen afdoende uitleg voor uw tegenstrijdige verklaringen in dit verband. Dergelijke tegenstrijdigheden doen reeds vraagtekens rijzen bij de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde rekrutering.

Verder verklaart u dat er op 24 augustus 2015 twee kennissen van H.(...) al L.(...) in de strijd met IS zijn omgekomen en dat H.(...) el L.(...) en H.(...) al S.(...) daarop naar de winkel van uw broer zijn gekomen (CGVS, p. 8, 13). Gevraagd op welk moment van de dag dat was, antwoordt u: "Ongeveer na de avond" (CGVS, p. 13). Gevraagd wat ze hebben gezegd, antwoordt u: "Weer hetzelfde, als die keer ervoor. En dit is jullie land, dit moeten jullie ook verdedigen, jullie moeten jullie bij ons voegen om met ons mee te vechten" (CGVS, p. 14). Gevraagd wie er op dat moment aanwezig was in de winkel, antwoordt u: "Ik weet alleen van mijn broer, ik weet niet of er iemand anders bij was" (CGVS, p. 14). Deze verklaring is echter in strijd met de verklaringen hieromtrent van uw broer M.(...). Zo verklaart uw broer het volgende: "[...]Dat was 's middags. En toen wou ik naar de winkel gaan, toen zei H.(...) tegen mij, waarom kom je niet met hashd vechten. We geven martelaren van ons. [...]" (CGVS broer, p. 7). Gevraagd hoe dat precies in zijn werk ging, antwoordt uw broer: "Ik wou naar de winkel gaan, toen heeft hij mij gezien [...]" (CGVS broer, p. 11). Gevraagd waar H.(...) hem heeft aangesproken, antwoordt hij: "Aan de hoek van ons huis" (CGVS broer, p. 11). Gevraagd of er die dag nog iemand naar zijn winkel is

gekomen, zegt uw broer van niet (CGVS broer, p. 11). Deze verklaring is echter flagrant tegenstrijdig met uw eigen verklaring, nl. dat H.(...) en H.(...) die dag in de winkel van uw broer zijn gepasseerd. Wanneer uw broer geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdige verklaringen, zegt hij dat dat niet klopt (CGVS broer, p. 11). Gevraagd waarom u zoiets zou zeggen, antwoordt hij: "Geen idee. Ze kwamen langs mij in de winkel twee keer, de derde keer heeft H.(...) mij aangesproken maar hij kwam niet naar de winkel. Mijn broer was toen in het huis. Want ik heb mijn vader gebeld en gezegd wat H.(...) tegen mij heeft gezegd" (CGVS broer, p. 11). Dit is echter geen afdoende uitleg voor dergelijke flagrante tegenstrijdigheden. Van iemand die dergelijke elementen zelf aanhaalt om zijn internationale asielaanvraag te staven, kan op z'n minst verwacht worden dat hij correcte, concrete en gedetailleerde informatie aanreikt over de gebeurde feiten en dat hij zich hierover niet tegensprekt. Dergelijke tegenstrijdige verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat u zelfs over de feiten waar u persoonlijk bij aanwezig was tegenstrijdige verklaringen aflegt. Zo zegt u dat in de nacht van 25 augustus 2015 er voor de derde keer iemand, nl. de broer van H.(...), op uw deur klopte en 'Dawaesh' riep. Dit mondde uit in een mondelinge ruzie waarbij de volgende personen betrokken waren: "De burens kwamen kijken wat er aan de hand was en hij (nl. A.(...)), zijn broer H.(...), zijn andere broer en zijn vader kwamen ook buiten" (CGVS, p. 14). Gevraagd of H.(...) al S.(...) er ook bij was, antwoordt u: "Ja, hij was er ook" (CGVS, p. 14). Deze verklaring is wederom tegenstrijdig met de verklaringen hierover van uw broer. Gevraagd aan uw broer om de betrokkenen bij die ruzie op te sommen, zegt hij: "H.(...), A.(...), M.(...), de drie broers. Ik, mijn broer H.(...). [...]" (CGVS 3, p. 11). Gevraagd waar H.(...) al S.(...), gezien uw eerdere verklaringen in dit verband, op dat moment was, antwoordt uw broer: "Geen idee" (CGVS broer, p. 11). Geconfronteerd met het feit dat uzelf zei dat H.(...) al S.(...) ook aanwezig was, antwoordt uw broer dat dat niet waar is. Gevraagd waarom u zoiets zou zeggen gezien u ook zelf betrokken was bij de ruzie, antwoordt uw broer: "Ik heb hem niet gezien" (CGVS broer, p. 12). Van iemand die zelf betrokken was bij een ruzie en dit aanhaalt om zijn internationale asielaanvraag te staven, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij hierover correcte en niet-tegenstrijdige informatie aanreikt. Dit is in casu niet het geval. Bijgevolg worden de twijfels omtrent de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder versterkt.

Vervolgens verklaart u dat u de dag daarna, op 25 augustus naar al Dora bent vertrokken met uw broer en uw vrouw in aparte taxi's. Op 27 augustus vond uw vader thuis een dreigbrief onder de garagedeur (CGVS, p. 14-15). Dit is echter in strijd met de door u afgelegde verklaringen bij de DVZ. Daar verklaarde u namelijk dat deze feiten in omgekeerde volgorde zouden zijn gebeurd: "Op 26/08/2015 lag een dreigbrief in onze tuin, er zat ook een kogel bij. Er stond dat ik en mijn broer ons moesten aansluiten bij al Hashd al Shaabi en dat we anders zouden vermoord worden. Ik en mijn broer zijn op 27/08/2015 gevlucht naar al Dora (district)" (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Uit deze verklaringen valt af te leiden dat u bent gevlucht als gevolg van het feit dat uw vader een dreigbrief had gevonden waarin stond dat u en uw broer vermoord zou worden. Geconfronteerd met het feit dat u deze feiten op het CGVS in omgekeerde volgorde vertelt, antwoordt u: "Ja, maar ik heb al gezegd dat ik data niet goed kan onthouden, ik heb me vergist" (CGVS, p. 15). U haalde namelijk het volgende aan: "Ik ben ook heel slecht in cijfers en als het incident was gebeurd, kon ik ook geen data onthouden en daarbij ben ik ook ziek" (CGVS, p. 11). Gevraagd wat u daarmee bedoelt, verklaart u verder: "Toen ik klein was, kreeg ik geelzucht. Het was in de 20 of 22. Boven de 20 moet ik eigenlijk nieuw bloed krijgen. Maar dat is toen niet gebeurd dus mijn moeder heeft me toen naar de artsen gebracht en die hebben gezegd dat het invloed zou hebben op zijn leren, dat hij niet goed kan leren" (CGVS, p. 11). Gevraagd of u daarvan een medisch attest bijheeft, antwoordt u: "Neen [...]" (CGVS, p. 11). Er mag echter van iemand die stelt dat hij omwille van geheugenproblemen zijn vluchtrelaas niet zonder tegenstrijdigheden kan vertellen, verwacht worden dat hij zo snel mogelijk medische/psychologische hulp inroept en dit laat attesteren om zijn problemen te staven, hetgeen in casu niet het geval is. Deze beweringen inzake geheugenproblemen kunnen de beoordeling van de hierboven opgesomde anomalieën bijgevolg geenszins wijzigen. Geconfronteerd met het feit dat het in dit geval niet om data gaat, maar u een tegenstrijdige volgorde van de feiten aangeeft, nota bene over een oorzaak-gevolg relatie, zegt u: "Er is geen verschil. Alleen ik vergeet veel dat heb ik zelf niet in de hand. Ik ben mentaal uitgeput door omstandigheden in het centrum. Incident van mijn vader is heel zwaar geweest, daardoor kunnen we niet alles precies geven" (CGVS, p. 15). Dit is echter geen afdoende uitleg voor dergelijke flagrante tegenstrijdigheid waardoor aan bovenstaande analyse niets veranderd wordt. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang gebracht. U staat het vinden van een dreigbrief door uw vader met een kopie van een dreigbrief (document 24). Er dient echter opgemerkt te worden dat documenten enkel geloofwaardige verklaringen kunnen staven. Zoals hierboven reeds omstandig aangetoond, is dit in casu niet het geval (zie supra).

Daarbovenop wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder onderuit gehaald door de volgende vaststellingen. Zo heeft u nagelaten om bij de DVZ melding te maken van één van de meest

cruciale elementen in uw asielrelaas, nl. twee pogingen tot rekrutering door al Hashd al Shaabi in de winkel van uw broer (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Wanneer u hierover om uitleg wordt gevraagd, antwoordt u: "Hoe heb ik dat niet gezegd?" (CGVS, p. 11). Wanneer u gezegd wordt dat u bij de DVZ niets vermeld heeft in verband met twee pogingen tot rekrutering in de winkel van uw broer en u gevraagd wordt waarom u dat niet heeft vermeld, antwoordt u: "Kan ik me niet herinneren. Er is niets wat me tegen zou houden waarom ik het niet zou vertellen" (CGVS, p. 11). Erop gewezen dat het hier om cruciale elementen in uw asielaanvraag gaat, nota bene volgens u de reden waarom uw vader werd vermoord en u en uw broer dus uit Irak gevlucht zijn, antwoordt u: "Hij vroeg om het heel kort te houden en mijn persoonlijke documenten ingenomen en vroeg voornamelijk naar de reisweg, was verdeeld in drie delen" (CGVS, p. 11). Geconfronteerd met het feit dat u bij de DVZ gevraagd werd om alle redenen voor uw vertrek uit Irak te vermelden, u uw verklaringen werd voorgelezen en u dit ter goedkeuring heeft ondertekend, en u daarenboven in het begin van het interview op het CGVS bevestigd heeft dat u alle redenen hebt kunnen vermelden bij de DVZ en dat het gesprek bovendien goed was verlopen, antwoordt u: "Ik heb u mijn realiteit verteld. Dingen die ik heb meegemaakt, ik ben mijn vader verloren dus wat heb ik nog meer te verliezen" (CGVS, p. 11-12). Gevraagd of er een reden is waarom u dat toen niet heeft vermeld, nochtans een cruciaal element in uw asielaanvraag, antwoordt u: "Als ik het niet heb verteld, wil dat niet zeggen dat ik het niet wil vertellen, maar ik vergeet gewoon snel [...]" (CGVS, p. 12). Dit is echter geen afdoende uitleg voor het feit dat u dergelijk cruciaal element niet bij de DVZ heeft vermeld, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd wordt. Zoals hierboven reeds besproken heeft u in verband met uw vermeende geheugenproblemen ook geen begin van bewijs ingediend, waardoor bovenstaande analyse ongewijzigd blijft.

Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat uw vrouw om dezelfde redenen als u Irak is ontvlucht (CGVS vrouw, p. 3). Uw verklaringen zijn echter in strijd met de verklaringen van uw vrouw bij de DVZ. Zo verklaarde zij onder meer dat twee dagen na de komst van haar ouders uit Anbar op 02 augustus, er twee personen zijn langsgesproken in de winkel van uw broer (dit zou betekenen op 04 augustus). Nog eens twee dagen later (dit zou betekenen op 06 augustus) zouden volgens haar onbekende personen op uw deur hebben geklopt en 'Dawaesh' geroepen hebben. De nacht daarop zou dat opnieuw gebeurd zijn (vragenlijst CGVS vrouw, vraag 3.5). Dit is echter flagrant in strijd met uw verklaringen hieromtrent. U verklaarde namelijk dat er pas op 07 augustus 2015, 5 dagen na de komst van uw schoonouders uit Anbar, twee personen naar de winkel zijn gekomen en dat er pas op 20 augustus een onbekende op uw deur is komen kloppen (CGVS, p. 8-9). Dergelijke flagrante tegenstrijdigheden doen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder wankelen.

Verder haalt u de dood van uw vader aan als reden voor uw vertrek uit Irak. In dit verband legt u verschillende documenten neer van het politiekantoor, de onderzoeksrechtbank, alsook de verklaringen van uw moeder en uw oom in verband met de ontvoering en de dood van uw vader (documenten 26-39). U legt eveneens een overlijdensakte voor (document 25). Er dient opgemerkt te worden dat de ontvoering en de dood van uw vader volgens u een rechtstreeks gevolg zijn van de weigering van u en uw broer om zich aan te sluiten bij al Hashd al Shaabi. Zoals hierboven reeds besproken en overeenkomstig de informatie ter beschikking van het CGVS (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier) (zie supra) worden dergelijke praktijken niet toegepast en slaagde u er niet in aannemelijk te maken dat uw geval hierop een uitzondering zou zijn. Zodoende bent u er niet in geslaagd om de link tussen de dood van uw vader en uw eigen problemen, nl. de rekrutering van u en uw broer door al Hashd al Shaabi, aan te tonen. Hoewel er begrip kan opgebracht worden voor de moeilijke situatie van u en uw familie na de dood van uw vader, volstaan de ontvoering en de dood van uw vader op zich niet om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken. Naast de rekrutering door al Hashd al Shaabi haalde u immers geen enkel ander element aan dat erop wijst dat u bij teurgkeer naar Irak omwille van de ontvoering en de dood van uw vader persoonlijk iets te vrezen heeft.

Daarnaast haalt u ter staving van uw asielaanvraag uw ontvoering in 2006 aan. Doorheen uw verklaringen haalt u echter geen enkel element aan waaruit blijkt dat u omwille van deze ontvoering bij terugkeer actueel nog iets te vrezen heeft. Vooreerst kan op basis van uw verklaringen aangenomen worden dat uw ontvoering in 2006 een eenmalig incident was. Gevraagd of er een link is tussen het incident in 2006 en wat er gebeurd is in 2015, antwoordt u namelijk: "Neen, geen link" (CGVS, p. 10). U haalde evenmin andere feiten aan die verband zouden houden met uw ontvoering in 2006. Verder zij erop gewezen dat u na dit incident, eenmaal u hersteld was, uw leven opnieuw opnam en opnieuw aan de slag ging bij het Rode Kruis (CGVS, p. 10). Dit incident heeft u er bijgevolg niet toe aangezet uw land van herkomst te verlaten. Pas toen u in 2015 problemen kreeg met de sjiiitische milities zag u zich genoodzaakt Irak te ontvluchten. Dit blijkt ook duidelijk uit uw verklaringen. Gevraagd of uw ontvoering een reden is waarom u vandaag niet terug zou kunnen keren naar Irak, antwoordt u immers: "Neen, ik ben vertrokken om de zaak van mijn vader [...]" (CGVS, p. 10) Nergens uit uw verklaringen blijkt

dan ook dat u omwille van uw ontvoering in 2006 vandaag niet meer zou kunnen terugkeren naar Irak noch dat u zelf actueel nog enige vrees koestert ten aanzien van uw herkomstland omwille van dit incident. Omwille van uw ontvoering in 2006 kan in uw hoofde bijgevolg geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden weerhouden.

Uit bovenstaande vaststellingen is gebleken dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende identiteitsdocumenten neer: origineel nationaliteitsbewijs van uw vrouw, originele identiteitskaart van uw vrouw, originele identiteitskaart van uw zoon, uw origineel nationaliteitsbewijs, uw originele identiteitskaart, uw originele woonstkaart, kopie van uw rantsoenkaart, uw origineel rijbewijs en een kopie van de nationaliteitsbewijzen van uw vader en uw moeder. Deze documenten hebben echter louter betrekking op uw persoonsgegevens en die van uw familie. Bijgevolg veranderen deze niets aan bovenstaande analyse. Verder legt u verschillende documenten in verband met uw werk voor (documenten 11-13, 17-23). Deze documenten hebben echter louter betrekking op uw professionele activiteiten waardoor ook deze niets aan bovenstaande analyse veranderen. In verband met de ontvoering en de dood van uw vader legde u verschillende elementen voor, die hierboven reeds werden besproken (zie supra). Het document in verband met de hospitalisatie van uw dochter heeft enkel betrekking op haar medische toestand waardoor dit niets aan bovenstaande analyse verandert (document 5). De lerarenkaart van uw vrouw die u neerlegt, heeft louter betrekking op haar professionele activiteiten waardoor deze ook niets aan bovenstaande analyse verandert (document 2). In verband met de ontvoering en de dood van uw vader heeft u verschillende documenten neergelegd, die hierboven reeds werden besproken (zie supra). De door u neergelegde eigendomsakte heeft louter betrekking op uw woning, waardoor dit document evenmin iets aan bovenstaande analyse verandert."

Ter staving van uw asielaanvraag legde u zelf de volgende identiteitsdocumenten neer: originele identiteitskaart, rantsoenkaart, origineel nationaliteitsbewijs, origineel rijbewijs, woonstkaart, identiteitskaart van uw vader, (oud) nationaliteitsbewijs van uw moeder, nationaliteitsbewijs van uw vader en de huwelijksakte van uw ouders. Deze documenten hebben echter louter betrekking op uw persoonsgegevens en die van uw familie. Bijgevolg veranderen deze niets aan bovenstaande analyse. Verder legt u een attest van slagen en een diploma voor. Deze documenten hebben louter betrekking op uw academische activiteiten, waardoor deze niets aan bovenstaande analyse veranderen. De andere door u neergelegde documenten werden reeds in bovenstaande beslissing besproken (zie supra).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34;

UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, en de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door

het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie

Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakzen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind

geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de ontvankelijkheid

Ter terechtzitting geeft de verwerende partij te kennen dat het verzoekschrift laattijdig werd ingediend.

Uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing op 15 september 2016 overhandigd werd aan de postdiensten. Dinsdag 20 september 2016 is als derde werkdag de eerste dag van de beroepstermijn, zodat woensdag 19 oktober 2016 de vervaldag is. Nu het verzoekschrift op 19 oktober 2016 werd ingediend, is de vordering tijdig.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel beroepen de verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in samenhang gelezen met de materiële motiveringsplicht, en van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003).

In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) in samenhang gelezen met de materiële motiveringsplicht.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

3.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

3.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielaanvraag. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

In zake de eerste verzoekende partij, de heer A.-A., H. J. M.:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest dat u en uw broer vermoord zullen worden door leden van AAH en al Hashd al Shaabi. Hiervoor baseert u zich op de dood van uw vader als gevolg van de weigering van u en uw broer om zich aan te sluiten bij al Hashd al Shaabi (CGVS, p.16). Verder haalt u ook uw ontvoering aan in 2006 (CGVS, p. 4, 10). Na grondige analyse van uw asielaanvraag heeft de Commissaris-generaal geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om de volgende redenen.

Vooreerst kan het CGVS geen geloof hechten aan uw verklaringen omtrent de gedwongen rekrutering door al Hashd al Shaabi door hun twee leden H.(...) al L.(...) en H.(...) al S.(...). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (COI Focus IRAK Rekrutering door Popular Mobilizations Units/Al Hashd Al Shaabi, dd. 5 februari 2016) blijkt dat al Hashd al Shaabi door een actief rekruteringsbeleid tal van jongeren kan overtuigen om op vrijwillige basis deel te nemen aan de gewapende strijd tegen Islamitische Staat. Er wordt daarbij geen dwang uitgeoefend. De vrijwillige rekruten worden aangetrokken door het maatschappelijke prestige en de financiële voordelen die het lidmaatschap oplevert. De geraadpleegde bronnen zijn eensluidend in hun antwoord: Er vindt geen gedwongen rekrutering plaats door de milities van al Hashd al Shaabi. De door u aangebrachte elementen kunnen het CGVS er bovendien niet van overtuigen dat al Hashd al Shaabi zich in uw geval wél tot deze manier van handelen zou hebben gekeerd. U verklaart namelijk dat al Hashd al Shaabi u wilde rekruteren omdat u een soenniet bent en ze u daarom dood willen. Ze willen u echter niet zelf vermoorden, daarom probeerden ze u met dwang te rekruteren in de hoop dat u vervolgens door IS gedood zou worden (CGVS, p. 13). Deze verklaring overtuigt niet. Het is immers weinig aannemelijk dat, indien al Hashd al Shaabi u daadwerkelijk dood zou willen louter en alleen omdat u een soenniet bent, ze eerst zoveel moeite zouden doen om u en uw broer herhaaldelijk lastig te vallen zodoende jullie te overtuigen zich bij hen aan te sluiten in de hoop dat jullie vervolgens in de gewapende strijd met IS zouden sneuvelen en wanneer dat niet lukt, ze alsnog jullie vader zouden vermoorden om u en uw broer verder onder druk te zetten.

Daarenboven wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen zwaar ondermijnd door flagrante tegenstrijdigheden in uw eigen opeenvolgende verklaringen, alsook met die van uw broer M.(...) en uw vrouw N.(...).

Vooreerst verklaart u dat twee personen, H.(...) al L.(...) en H.(...) al S.(...), de winkel van uw broer hebben bezocht op 07 augustus 2015 en daar gevraagd hebben wie de personen waren in uw huis en waarom u en uw broer niet meevochten met al Hashd al Shaabi gezien Daesh uw gebieden (nl. Anbar) aan het innemen was (CGVS, p. 8, 11). Verder verklaart u dat diezelfde twee personen, vergezeld door een derde persoon opnieuw in de winkel langs kwamen op 14 augustus. Gevraagd hoeveel personen in de winkel zijn langs gekomen, zegt u: "Twee personen" (CGVS, p. 12). Gevraagd wie die personen waren, antwoordt u: "H.(...) al L.(...) en H.(...) al S.(...)" (CGVS, p. 12). Deze verklaring is echter in strijd met uw eerdere verklaring, namelijk dat er een derde persoon bij was (CGVS, p. 8). Geconfronteerd met deze interne tegenstrijdigheid, zegt u: "Ja, klopt. Derde persoon [...]" (CGVS, p. 12). Dit is echter geen afdoende verklaring voor het feit dat u zich vergist in het aantal personen die bij uw broer in de winkel zijn langs gekomen, zeker niet aangezien u zelf de namen opsomde van de aanwezige personen. Deze tegenstrijdigheid doet reeds twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde rekrutering. Daarenboven is uw verklaring dat er drie personen aanwezig waren in strijd met de verklaringen van uw broer in dit verband. Uw broer verklaarde namelijk dat ze met twee personen waren, nl. H.(...) al L.(...) en de muezzin van de Husseiniya (gehoorverslag CGVS, dd. 28.07.2016, CGVS broer, p. 9). Wanneer uw broer geconfronteerd wordt met uw tegenstrijdige verklaring, antwoordt hij dat ze met twee waren en dat u niet aanwezig was. Gevraagd waarom u zoiets zou zeggen, antwoordt hij: "Geen idee. Maar ik heb met de personen gesproken, de eerste waren ze met twee en de tweede keer was het H.(...) en de muezzin" (CGVS broer, p. 9). Dit is echter geen afdoende uitleg voor uw tegenstrijdige verklaringen in dit verband. Dergelijke tegenstrijdigheden doen reeds vraagtekens rijzen bij de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde rekrutering.

Verder verklaart u dat er op 24 augustus 2015 twee kennissen van H.(...) al L.(...) in de strijd met IS zijn omgekomen en dat H.(...) el L.(...) en H.(...) al S.(...) daarop naar de winkel van uw broer zijn gekomen (CGVS, p. 8, 13). Gevraagd op welk moment van de dag dat was, antwoordt u: "Ongeveer na de avond" (CGVS, p. 13). Gevraagd wat ze hebben gezegd, antwoordt u: "Weer hetzelfde, als die keer ervoor. En dit is jullie land, dit moeten jullie ook verdedigen, jullie moeten jullie bij ons voegen om met ons mee te vechten" (CGVS, p. 14). Gevraagd wie er op dat moment aanwezig was in de winkel, antwoordt u: "Ik weet alleen van mijn broer, ik weet niet of er iemand anders bij was" (CGVS, p. 14). Deze verklaring is echter in strijd met de verklaringen hieromtrent van uw broer M.(...). Zo verklaart uw broer het volgende: "[...]Dat was 's middags. En toen wou ik naar de winkel gaan, toen zei H.(...) tegen mij, waarom kom je niet met hashd vechten. We geven martelaren van ons. [...]" (CGVS broer, p. 7). Gevraagd hoe dat precies in zijn werk ging, antwoordt uw broer: "Ik wou naar de winkel gaan, toen heeft hij mij gezien [...]" (CGVS broer, p. 11). Gevraagd waar H.(...) hem heeft aangesproken, antwoordt hij: "Aan de hoek van ons huis" (CGVS broer, p. 11). Gevraagd of er die dag nog iemand naar zijn winkel is gekomen, zegt uw broer van niet (CGVS broer, p. 11). Deze verklaring is echter flagrant tegenstrijdig met uw eigen verklaring, nl. dat H.(...) en H.(...) die dag in de winkel van uw broer zijn gepasseerd. Wanneer uw broer geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdige verklaringen, zegt hij dat dat niet klopt (CGVS broer, p. 11). Gevraagd waarom u zoiets zou zeggen, antwoordt hij: "Geen idee. Ze kwamen langs mij in de winkel twee keer, de derde keer heeft H.(...) mij aangesproken maar hij kwam niet naar de winkel. Mijn broer was toen in het huis. Want ik heb mijn vader gebeld en gezegd wat H.(...) tegen mij heeft gezegd" (CGVS broer, p. 11). Dit is echter geen afdoende uitleg voor dergelijke flagrante tegenstrijdigheden. Van iemand die dergelijke elementen zelf aanhaalt om zijn internationale asielaanvraag te staven, kan op z'n minst verwacht worden dat hij correcte, concrete en gedetailleerde informatie aanreikt over de gebeurde feiten en dat hij zich hierover niet tegenspreekt. Dergelijke tegenstrijdige verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat u zelfs over de feiten waar u persoonlijk bij aanwezig was tegenstrijdige verklaringen aflegt. Zo zegt u dat in de nacht van 25 augustus 2015 er voor de derde keer iemand, nl. de broer van H.(...), op uw deur klopte en 'Dawaesh' riep. Dit mondde uit in een mondelinge ruzie waarbij de volgende personen betrokken waren: "De burens kwamen kijken wat er aan de hand was en hij (nl. A.(...)), zijn broer H.(...), zijn andere broer en zijn vader kwamen ook buiten" (CGVS, p. 14). Gevraagd of H.(...) al S.(...) er ook bij was, antwoordt u: "Ja, hij was er ook" (CGVS, p. 14). Deze verklaring is wederom tegenstrijdig met de verklaringen hierover van uw broer. Gevraagd aan uw broer om de betrokkenen bij die ruzie op te sommen, zegt hij: "H.(...), A.(...), M.(...), de drie broers. Ik, mijn broer H.(...). [...]" (CGVS 3, p. 11). Gevraagd waar H.(...) al S.(...), gezien uw eerdere verklaringen in dit verband, op dat moment was, antwoordt uw broer: "Geen idee" (CGVS broer, p. 11). Geconfronteerd met het feit dat uzelf zei dat H.(...) al S.(...) ook aanwezig was, antwoordt uw broer dat dat niet waar is. Gevraagd waarom u zoiets zou zeggen gezien u ook zelf betrokken was bij de ruzie, antwoordt uw broer: "Ik heb hem niet gezien" (CGVS broer, p. 12). Van iemand die zelf betrokken was bij een ruzie en dit aanhaalt om zijn internationale asielaanvraag te staven, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij hierover correcte en niet-tegenstrijdige informatie aanreikt. Dit is in casu niet het geval. Bijgevolg worden de twijfels omtrent de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder versterkt.

Vervolgens verklaart u dat u de dag daarna, op 25 augustus naar al Dora bent vertrokken met uw broer en uw vrouw in aparte taxi's. Op 27 augustus vond uw vader thuis een dreigbrief onder de garagedeur (CGVS, p. 14-15). Dit is echter in strijd met de door u afgelegde verklaringen bij de DVZ. Daar verklaarde u namelijk dat deze feiten in omgekeerde volgorde zouden zijn gebeurd: "Op 26/08/2015 lag een dreigbrief in onze tuin, er zat ook een kogel bij. Er stond dat ik en mijn broer ons moesten aansluiten bij al Hashd al Shaabi en dat we anders zouden vermoord worden. Ik en mijn broer zijn op 27/08/2015 gevlucht naar al Dora (district)" (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Uit deze verklaringen valt af te leiden dat u bent gevlucht als gevolg van het feit dat uw vader een dreigbrief had gevonden waarin stond dat u en uw broer vermoord zou worden. Geconfronteerd met het feit dat u deze feiten op het CGVS in omgekeerde volgorde vertelt, antwoordt u: "Ja, maar ik heb al gezegd dat ik data niet goed kan onthouden, ik heb me vergist" (CGVS, p. 15). U haalde namelijk het volgende aan: "Ik ben ook heel slecht in cijfers [dus als niet] het incident was gebeurd, kon ik ook geen data onthouden en daarbij ben ik ook ziek" (CGVS, p. 11). Gevraagd wat u daarmee bedoelt, verklaart u verder: "Toen ik klein was, kreeg ik geelzucht. Het was in de 20 of 22. Boven de 20 moet ik eigenlijk nieuw bloed krijgen. Maar dat is toen niet gebeurd dus mijn moeder heeft me toen naar de artsen gebracht en die hebben gezegd dat het invloed zou hebben op zijn leren, dat hij niet goed kan leren" (CGVS, p. 11). Gevraagd of u daarvan een medisch attest bijheeft, antwoordt u: "Neen [...]" (CGVS, p. 11). Er mag echter van iemand die stelt dat hij omwille van geheugenproblemen zijn vluchtrelaas niet zonder tegenstrijdigheden kan vertellen,

verwacht worden dat hij zo snel mogelijk medische/psychologische hulp inroept en dit laat attesteren om zijn problemen te staven, hetgeen in casu niet het geval is. Deze beweringen inzake geheugenproblemen kunnen de beoordeling van de hierboven opgesomde anomalieën bijgevolg geenszins wijzigen. Geconfronteerd met het feit dat het in dit geval niet om data gaat, maar u een tegenstrijdige volgorde van de feiten aangeeft, nota bene over een oorzaak-gevolg relatie, zegt u: "Er is geen verschil. Alleen ik vergeet veel dat heb ik zelf niet in de hand. Ik ben mentaal uitgeput door omstandigheden in het centrum. Incident van mijn vader is heel zwaar geweest, daardoor kunnen we niet alles precies geven" (CGVS, p. 15). Dit is echter geen afdoende uitleg voor dergelijke flagrante tegenstrijdigheid waardoor aan bovenstaande analyse niets veranderd wordt. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang gebracht. U staakt het vinden van een dreigbrief door uw vader met een kopie van een dreigbrief (document 24). Er dient echter opgemerkt te worden dat documenten enkel geloofwaardige verklaringen kunnen staven. Zoals hierboven reeds omstandig aangetoond, is dit in casu niet het geval (zie supra).

Daarbovenop wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder onderuit gehaald door de volgende vaststellingen. Zo heeft u nagelaten om bij de DVZ melding te maken van één van de meest cruciale elementen in uw asielrelaas, nl. twee pogingen tot rekrutering door al Hashd al Shaabi in de winkel van uw broer (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Wanneer u hierover om uitleg wordt gevraagd, antwoordt u: "Hoe heb ik dat niet gezegd?" (CGVS, p. 11). Wanneer u gezegd wordt dat u bij de DVZ niets vermeld heeft in verband met twee pogingen tot rekrutering in de winkel van uw broer en u gevraagd wordt waarom u dat niet heeft vermeld, antwoordt u: "Kan ik me niet herinneren. Er is niets wat me tegen zou houden waarom ik het niet zou vertellen" (CGVS, p. 11). Erop gewezen dat het hier om cruciale elementen in uw asielaanvraag gaat, nota bene volgens u de reden waarom uw vader werd vermoord en u en uw broer dus uit Irak gevlucht zijn, antwoordt u: "Hij vroeg om het heel kort te houden en mijn persoonlijke documenten ingenomen en vroeg voornamelijk naar de reisweg, was verdeeld in drie delen" (CGVS, p. 11). Geconfronteerd met het feit dat u bij de DVZ gevraagd werd om alle redenen voor uw vertrek uit Irak te vermelden, u uw verklaringen werd voorgelezen en u dit ter goedkeuring heeft ondertekend, en u daarenboven in het begin van het interview op het CGVS bevestigd heeft dat u alle redenen hebt kunnen vermelden bij de DVZ en dat het gesprek bovendien goed was verlopen, antwoordt u: "Ik heb u mijn realiteit verteld. Dingen die ik heb meegemaakt, ik ben mijn vader verloren dus wat heb ik nog meer te verliezen" (CGVS, p. 11-12). Gevraagd of er een reden is waarom u dat toen niet heeft vermeld, nochtans een cruciaal element in uw asielaanvraag, antwoordt u: "Als ik het niet heb verteld, wil dat niet zeggen dat ik het niet wil vertellen, maar ik vergeet gewoon snel [...]" (CGVS, p. 12). Dit is echter geen afdoende uitleg voor het feit dat u dergelijk cruciaal element niet bij de DVZ heeft vermeld, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd wordt. Zoals hierboven reeds besproken heeft u in verband met uw vermeende geheugenproblemen ook geen begin van bewijs ingediend, waardoor bovenstaande analyse ongewijzigd blijft.

Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat uw vrouw om dezelfde redenen als u Irak is ontvlucht (CGVS vrouw, p. 3). Uw verklaringen zijn echter in strijd met de verklaringen van uw vrouw bij de DVZ. Zo verklaarde zij onder meer dat twee dagen na de komst van haar ouders uit Anbar op 02 augustus, er twee personen zijn langsgesproken in de winkel van uw broer (dit zou betekenen op 04 augustus). Nog eens twee dagen later (dit zou betekenen op 06 augustus) zouden volgens haar onbekende personen op uw deur hebben geklopt en 'Dawaesh' geroepen hebben. De nacht daarop zou dat opnieuw gebeurd zijn (vragenlijst CGVS vrouw, vraag 3.5). Dit is echter flagrant in strijd met uw verklaringen hieromtrent. U verklaarde namelijk dat er pas op 07 augustus 2015, 5 dagen na de komst van uw schoonouders uit Anbar, twee personen naar de winkel zijn gekomen en dat er pas op 20 augustus een onbekende op uw deur is komen kloppen (CGVS, p. 8-9). Dergelijke flagrante tegenstrijdigheden doen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder wankelen.

Verder haalt u de dood van uw vader aan als reden voor uw vertrek uit Irak. In dit verband legt u verschillende documenten neer van het politiekantoor, de onderzoeksrechtbank, alsook de verklaringen van uw moeder en uw oom in verband met de ontvoering en de dood van uw vader (documenten 26-39). U legt eveneens een overlijdensakte voor (document 25). Er dient opgemerkt te worden dat de ontvoering en de dood van uw vader volgens u een rechtstreeks gevolg zijn van de weigering van u en uw broer om zich aan te sluiten bij al Hashd al Shaabi. Zoals hierboven reeds besproken en overeenkomstig de informatie ter beschikking van het CGVS (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier) (zie supra) worden dergelijke praktijken niet toegepast en slaagde u er niet in aannemelijk te maken dat uw geval hierop een uitzondering zou zijn. Zodoende bent u er niet in geslaagd om de link tussen de dood van uw vader en uw eigen problemen, nl. de rekrutering van u en

uw broer door al Hashd al Shaabi, aan te tonen. Hoewel er begrip kan opgebracht worden voor de moeilijke situatie van u en uw familie na de dood van uw vader, volstaan de ontvoering en de dood van uw vader op zich niet om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken. Naast de rekrutering door al Hashd al Shaabi haalde u immers geen enkel ander element aan dat erop wijst dat u bij teurgkeer naar Irak omwille van de ontvoering en de dood van uw vader persoonlijk iets te vrezen heeft.

Daarnaast haalt u ter staving van uw asielaanvraag uw ontvoering in 2006 aan. Doorheen uw verklaringen haalt u echter geen enkel element aan waaruit blijkt dat u omwille van deze ontvoering bij terugkeer actueel nog iets te vrezen heeft. Vooreerst kan op basis van uw verklaringen aangenomen worden dat uw ontvoering in 2006 een eenmalig incident was. Gevraagd of er een link is tussen het incident in 2006 en wat er gebeurd is in 2015, antwoordt u namelijk: "Neen, geen link" (CGVS, p. 10). U haalde evenmin andere feiten aan die verband zouden houden met uw ontvoering in 2006. Verder zij erop gewezen dat u na dit incident, eenmaal u hersteld was, uw leven opnieuw opnam en opnieuw aan de slag ging bij het Rode Kruis (CGVS, p. 10). Dit incident heeft u er bijgevolg niet toe aangezet uw land van herkomst te verlaten. Pas toen u in 2015 problemen kreeg met de sjiitische milities zag u zich genoodzaakt Irak te ontvluchten. Dit blijkt ook duidelijk uit uw verklaringen. Gevraagd of uw ontvoering een reden is waarom u vandaag niet terug zou kunnen keren naar Irak, antwoordt u immers: "Neen, ik ben vertrokken om de zaak van mijn vader [...]" (CGVS, p. 10). Nergens uit uw verklaringen blijkt dan ook dat u omwille van uw ontvoering in 2006 vandaag niet meer zou kunnen terugkeren naar Irak noch dat u zelf actueel nog enige vrees koestert ten aanzien van uw herkomstland omwille van dit incident. Omwille van uw ontvoering in 2006 kan in uw hoofde bijgevolg geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden weerhouden.

Uit bovenstaande vaststellingen is gebleken dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende identiteitsdocumenten neer: origineel nationaliteitsbewijs van uw vrouw, originele identiteitskaart van uw vrouw, originele identiteitskaart van uw zoon, uw origineel nationaliteitsbewijs, uw originele identiteitskaart, uw originele woonstkaart, kopie van uw rantsoenkaart, uw origineel rijbewijs en een kopie van de nationaliteitsbewijzen van uw vader en uw moeder. Deze documenten hebben echter louter betrekking op uw persoonsgegevens en die van uw familie. Bijgevolg veranderen deze niets aan bovenstaande analyse. Verder legt u verschillende documenten in verband met uw werk voor (documenten 11-13, 17-23). Deze documenten hebben echter louter betrekking op uw professionele activiteiten waardoor ook deze niets aan bovenstaande analyse veranderen. In verband met de ontvoering en de dood van uw vader legde u verschillende elementen voor, die hierboven reeds werden besproken (zie supra). Het document in verband met de hospitalisatie van uw dochter heeft enkel betrekking op haar medische toestand waardoor dit niets aan bovenstaande analyse verandert (document 5). De lerarenkaart van uw vrouw die u neerlegt, heeft louter betrekking op haar professionele activiteiten waardoor deze ook niets aan bovenstaande analyse verandert (document 2). In verband met de ontvoering en de dood van uw vader heeft u verschillende documenten neergelegd, die hierboven reeds werden besproken (zie supra). De door u neergelegde eigendomsakte heeft louter betrekking op uw woning, waardoor dit document evenmin iets aan bovenstaande analyse verandert."

In zake de tweede verzoekende partij, mevrouw K, N. L. A.:

"(...)Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag beroept op dezelfde feiten die ook uw echtgenoot A.(...) H.(...) J.(...) M.(...) (O.V. (...)) aanhaalde (CGVS, p. 3). Zo beroept u zich ook op het feit dat uw man vreest dat hij en zijn broer vermoord zullen worden door leden van AAH en al Hashd al Shaabi. Hiervoor baseert u zich ook op de dood van uw schoonvader als gevolg van de weigering van uw man en uw schoonbroer om zich aan te sluiten bij al Hashd al Shaabi (CGVS man, p. 16). Daarnaast haalt u ook aan dat u regelmatig werd lastig gevallen in Bagdad omwille van het feit dat u uit Anbar afkomstig bent (CGVS, p. 3).

Wat betreft de problemen van uw man, er moet op gewezen worden dat in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot door het Commissariaat-generaal beslist werd dat hem de status van vluchteling of subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend. Bijgevolg kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing over uw echtgenoot is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste, die luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest dat u en uw broer vermoord zullen worden door leden van AAH en al Hashd al Shaabi. Hiervoor baseert u zich op de dood van uw vader als gevolg van de weigering van u en uw broer om zich aan te sluiten bij al Hashd al Shaabi (CGVS, p.16). Verder haalt u ook uw ontvoering aan in 2006 (CGVS, p. 4, 10). Na grondige analyse van uw asielaanvraag heeft de Commissaris-generaal geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om de volgende redenen.

Vooreerst kan het CGVS geen geloof hechten aan uw verklaringen omtrent de gedwongen rekrutering door al Hashd al Shaabi door hun twee leden H.(...) al L.(...) en H.(...) al S.(...). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (COI Focus IRAK Rekrutering door Popular Mobilizations Units/Al Hashd Al Shaabi, dd. 5 februari 2016) blijkt dat al Hashd al Shaabi door een actief rekruteringsbeleid tal van jongeren kan overtuigen om op vrijwillige basis deel te nemen aan de gewapende strijd tegen Islamitische Staat. Er wordt daarbij geen dwang uitgeoefend. De vrijwillige rekruten worden aangetrokken door het maatschappelijke prestige en de financiële voordelen die het lidmaatschap oplevert. De geraadpleegde bronnen zijn eensluidend in hun antwoord: Er vindt geen gedwongen rekrutering plaats door de milities van al Hashd al Shaabi. De door u aangebrachte elementen kunnen het CGVS er bovendien niet van overtuigen dat al Hashd al Shaabi zich in uw geval wél tot deze manier van handelen zou hebben gekeerd. U verklaart namelijk dat al Hashd al Shaabi u wilde rekruteren omdat u een soenniet bent en ze u daarom dood willen. Ze willen u echter niet zelf vermoorden, daarom probeerden ze u met dwang te rekruteren in de hoop dat u vervolgens door IS gedood zou worden (CGVS, p. 13). Deze verklaring overtuigt niet. Het is immers weinig aannemelijk dat, indien al Hashd al Shaabi u daadwerkelijk dood zou willen louter en alleen omdat u een soenniet bent, ze eerst zoveel moeite zouden doen om u en uw broer herhaaldelijk lastig te vallen zodoende jullie te overtuigen zich bij hen aan te sluiten in de hoop dat jullie vervolgens in de gewapende strijd met IS zouden sneuvelen en wanneer dat niet lukt, ze alsnog jullie vader zouden vermoorden om u en uw broer verder onder druk te zetten.

Daarenboven wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen zwaar ondermijnd door flagrante tegenstrijdigheden in uw eigen opeenvolgende verklaringen, alsook met die van uw broer M.(...) en uw vrouw N.(...).

Vooreerst verklaart u dat twee personen, H.(...) al L.(...) en H.(...) al S.(...), de winkel van uw broer hebben bezocht op 07 augustus 2015 en daar gevraagd hebben wie de personen waren in uw huis en waarom u en uw broer niet meevochten met al Hashd al Shaabi gezien Daesh uw gebieden (nl. Anbar) aan het innemen was (CGVS, p. 8, 11). Verder verklaart u dat diezelfde twee personen, vergezeld door een derde persoon opnieuw in de winkel langs kwamen op 14 augustus. Gevraagd hoeveel personen in de winkel zijn langs gekomen, zegt u: "Twee personen" (CGVS, p. 12). Gevraagd wie die personen waren, antwoordt u: "H.(...) al L.(...) en H.(...) al S.(...)" (CGVS, p. 12). Deze verklaring is echter in strijd met uw eerdere verklaring, namelijk dat er een derde persoon bij was (CGVS, p. 8). Geconfronteerd met deze interne tegenstrijdigheid, zegt u: "Ja, klopt. Derde persoon [...]" (CGVS, p. 12). Dit is echter geen afdoende verklaring voor het feit dat u zich vergist in het aantal personen die bij uw broer in de winkel zijn langs gekomen, zeker niet aangezien u zelf de namen opsomde van de aanwezige personen. Deze tegenstrijdigheid doet reeds twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde rekrutering. Daarenboven is uw verklaring dat er drie personen aanwezig waren in strijd met de verklaringen van uw broer in dit verband. Uw broer verklaarde namelijk dat ze met twee personen waren, nl. H.(...) al L.(...) en de muezzin van de Husseiniya (gehoorverslag CGVS, dd. 28.07.2016, CGVS broer, p. 9). Wanneer uw broer geconfronteerd wordt met uw tegenstrijdige verklaring, antwoordt hij dat ze met twee waren en dat u niet aanwezig was. Gevraagd waarom u zoiets zou zeggen, antwoordt hij: "Geen idee. Maar ik heb met de personen gesproken, de eerste waren ze met twee en de tweede keer was het H.(...) en de muezzin" (CGVS broer, p. 9). Dit is echter geen afdoende uitleg voor uw tegenstrijdige verklaringen in dit verband. Dergelijke tegenstrijdigheden doen reeds vraagtekens rijzen bij de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde rekrutering.

Verder verklaart u dat er op 24 augustus 2015 twee kennissen van H.(...) al L.(...) in de strijd met IS zijn omgekomen en dat H.(...) el L.(...) en H.(...) al S.(...) daarop naar de winkel van uw broer zijn gekomen (CGVS, p. 8, 13). Gevraagd op welk moment van de dag dat was, antwoordt u: "Ongeveer na de avond" (CGVS, p. 13). Gevraagd wat ze hebben gezegd, antwoordt u: "Weer hetzelfde, als die keer ervoor. En dit is jullie land, dit moeten jullie ook verdedigen, jullie moeten jullie bij ons voegen om met ons mee te vechten" (CGVS, p. 14). Gevraagd wie er op dat moment aanwezig was in de winkel, antwoordt u: "Ik weet alleen van mijn broer, ik weet niet of er iemand anders bij was" (CGVS, p. 14).

Deze verklaring is echter in strijd met de verklaringen hieromtrent van uw broer M.(...). Zo verklaart uw broer het volgende: "[...]Dat was 's middags. En toen wou ik naar de winkel gaan, toen zei H.(...) tegen mij, waarom kom je niet met hashd vechten. We geven martelaren van ons. [...]" (CGVS broer, p. 7). Gevraagd hoe dat precies in zijn werk ging, antwoordt uw broer: "Ik wou naar de winkel gaan, toen heeft hij mij gezien [...]" (CGVS broer, p. 11). Gevraagd waar H.(...) hem heeft aangesproken, antwoordt hij: "Aan de hoek van ons huis" (CGVS broer, p. 11). Gevraagd of er die dag nog iemand naar zijn winkel is gekomen, zegt uw broer van niet (CGVS broer, p. 11). Deze verklaring is echter flagrant tegenstrijdig met uw eigen verklaring, nl. dat H.(...) en H.(...) die dag in de winkel van uw broer zijn gepasseerd. Wanneer uw broer geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdige verklaringen, zegt hij dat dat niet klopt (CGVS broer, p. 11). Gevraagd waarom u zoiets zou zeggen, antwoordt hij: "Geen idee. Ze kwamen langs mij in de winkel twee keer, de derde keer heeft H.(...) mij aangesproken maar hij kwam niet naar de winkel. Mijn broer was toen in het huis. Want ik heb mijn vader gebeld en gezegd wat H.(...) tegen mij heeft gezegd" (CGVS broer, p. 11). Dit is echter geen afdoende uitleg voor dergelijke flagrante tegenstrijdigheden. Van iemand die dergelijke elementen zelf aanhaalt om zijn internationale asielaanvraag te staven, kan op z'n minst verwacht worden dat hij correcte, concrete en gedetailleerde informatie aanreikt over de gebeurde feiten en dat hij zich hierover niet tegenspreekt. Dergelijke tegenstrijdige verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat u zelfs over de feiten waar u persoonlijk bij aanwezig was tegenstrijdige verklaringen aflegt. Zo zegt u dat in de nacht van 25 augustus 2015 er voor de derde keer iemand, nl. de broer van H.(...), op uw deur klopte en 'Dawaesh' riep. Dit mondde uit in een mondelinge ruzie waarbij de volgende personen betrokken waren: "De burens kwamen kijken wat er aan de hand was en hij (nl. A.(...)), zijn broer H.(...), zijn andere broer en zijn vader kwamen ook buiten" (CGVS, p. 14). Gevraagd of H.(...) al S.(...) er ook bij was, antwoordt u: "Ja, hij was er ook" (CGVS, p. 14). Deze verklaring is wederom tegenstrijdig met de verklaringen hierover van uw broer. Gevraagd aan uw broer om de betrokkenen bij die ruzie op te sommen, zegt hij: "H.(...), A.(...), M.(...), de drie broers. Ik, mijn broer H.(...). [...]" (CGVS 3, p. 11). Gevraagd waar H.(...) al S.(...), gezien uw eerdere verklaringen in dit verband, op dat moment was, antwoordt uw broer: "Geen idee" (CGVS broer, p. 11). Geconfronteerd met het feit dat uzelf zei dat H.(...) al S.(...) ook aanwezig was, antwoordt uw broer dat dat niet waar is. Gevraagd waarom u zoiets zou zeggen gezien u ook zelf betrokken was bij de ruzie, antwoordt uw broer: "Ik heb hem niet gezien" (CGVS broer, p. 12). Van iemand die zelf betrokken was bij een ruzie en dit aanhaalt om zijn internationale asielaanvraag te staven, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij hierover correcte en niet-tegenstrijdige informatie aanreikt. Dit is in casu niet het geval. Bijgevolg worden de twijfels omtrent de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder versterkt.

Vervolgens verklaart u dat u de dag daarna, op 25 augustus naar al Dora bent vertrokken met uw broer en uw vrouw in aparte taxi's. Op 27 augustus vond uw vader thuis een dreigbrief onder de garagedeur (CGVS, p. 14-15). Dit is echter in strijd met de door u afgelegde verklaringen bij de DVZ. Daar verklaarde u namelijk dat deze feiten in omgekeerde volgorde zouden zijn gebeurd: "Op 26/08/2015 lag een dreigbrief in onze tuin, er zat ook een kogel bij. Er stond dat ik en mijn broer ons moesten aansluiten bij al Hashd al Shaabi en dat we anders zouden vermoord worden. Ik en mijn broer zijn op 27/08/2015 gevlucht naar al Dora (district)" (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Uit deze verklaringen valt af te leiden dat u bent gevlucht als gevolg van het feit dat uw vader een dreigbrief had gevonden waarin stond dat u en uw broer vermoord zou worden. Geconfronteerd met het feit dat u deze feiten op het CGVS in omgekeerde volgorde vertelt, antwoordt u: "Ja, maar ik heb al gezegd dat ik data niet goed kan onthouden, ik heb me vergist" (CGVS, p. 15). U haalde namelijk het volgende aan: "Ik ben ook heel slecht in cijfers [dus als niet] het incident was gebeurd, kon ik ook geen data onthouden en daarbij ben ik ook ziek" (CGVS, p. 11). Gevraagd wat u daarmee bedoelt, verklaart u verder: "Toen ik klein was, kreeg ik geelzucht. Het was in de 20 of 22. Boven de 20 moet ik eigenlijk nieuw bloed krijgen. Maar dat is toen niet gebeurd dus mijn moeder heeft me toen naar de artsen gebracht en die hebben gezegd dat het invloed zou hebben op zijn leren, dat hij niet goed kan leren" (CGVS, p. 11). Gevraagd of u daarvan een medisch attest bijheeft, antwoordt u: "Neen [...]" (CGVS, p. 11). Er mag echter van iemand die stelt dat hij omwille van geheugenproblemen zijn vluchtrelaas niet zonder tegenstrijdigheden kan vertellen, verwacht worden dat hij zo snel mogelijk medische/psychologische hulp inroept en dit laat attesteren om zijn problemen te staven, hetgeen in casu niet het geval is. Deze beweringen inzake geheugenproblemen kunnen de beoordeling van de hierboven opgesomde anomalieën bijgevolg geenszins wijzigen. Geconfronteerd met het feit dat het in dit geval niet om data gaat, maar u een tegenstrijdige volgorde van de feiten aangeeft, nota bene over een oorzaak-gevolg relatie, zegt u: "Er is geen verschil. Alleen ik vergeet veel dat heb ik zelf niet in de hand. Ik ben mentaal uitgeput door omstandigheden in het centrum. Incident van mijn vader is heel zwaar geweest, daardoor kunnen we

niet alles precies geven" (CGVS, p. 15). Dit is echter geen afdoende uitleg voor dergelijke flagrante tegenstrijdigheid waardoor aan bovenstaande analyse niets veranderd wordt. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang gebracht. U staat het vinden van een dreigbrief door uw vader met een kopie van een dreigbrief (document 24). Er dient echter opgemerkt te worden dat documenten enkel geloofwaardige verklaringen kunnen staven. Zoals hierboven reeds omstandig aangetoond, is dit in casu niet het geval (zie supra).

Daarbovenop wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder onderuit gehaald door de volgende vaststellingen. Zo heeft u nagelaten om bij de DVZ melding te maken van één van de meest cruciale elementen in uw asielrelaas, nl. twee pogingen tot rekrutering door al Hashd al Shaabi in de winkel van uw broer (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Wanneer u hierover om uitleg wordt gevraagd, antwoordt u: "Hoe heb ik dat niet gezegd?" (CGVS, p. 11). Wanneer u gezegd wordt dat u bij de DVZ niets vermeld heeft in verband met twee pogingen tot rekrutering in de winkel van uw broer en u gevraagd wordt waarom u dat niet heeft vermeld, antwoordt u: "Kan ik me niet herinneren. Er is niets wat me tegen zou houden waarom ik het niet zou vertellen" (CGVS, p. 11). Erop gewezen dat het hier om cruciale elementen in uw asielaanvraag gaat, nota bene volgens u de reden waarom uw vader werd vermoord en u en uw broer dus uit Irak gevlucht zijn, antwoordt u: "Hij vroeg om het heel kort te houden en mijn persoonlijke documenten ingenomen en vroeg voornamelijk naar de reisweg, was verdeeld in drie delen" (CGVS, p. 11). Geconfronteerd met het feit dat u bij de DVZ gevraagd werd om alle redenen voor uw vertrek uit Irak te vermelden, u uw verklaringen werd voorgelezen en u dit ter goedkeuring heeft ondertekend, en u daarenboven in het begin van het interview op het CGVS bevestigd heeft dat u alle redenen hebt kunnen vermelden bij de DVZ en dat het gesprek bovendien goed was verlopen, antwoordt u: "Ik heb u mijn realiteit verteld. Dingen die ik heb meegemaakt, ik ben mijn vader verloren dus wat heb ik nog meer te verliezen" (CGVS, p. 11-12). Gevraagd of er een reden is waarom u dat toen niet heeft vermeld, nochtans een cruciaal element in uw asielaanvraag, antwoordt u: "Als ik het niet heb verteld, wil dat niet zeggen dat ik het niet wil vertellen, maar ik vergeet gewoon snel [...]" (CGVS, p. 12). Dit is echter geen afdoende uitleg voor het feit dat u dergelijk cruciaal element niet bij de DVZ heeft vermeld, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd wordt. Zoals hierboven reeds besproken heeft u in verband met uw vermeende geheugenproblemen ook geen begin van bewijs ingediend, waardoor bovenstaande analyse ongewijzigd blijft.

Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat uw vrouw om dezelfde redenen als u Irak is ontvlucht (CGVS vrouw, p. 3). Uw verklaringen zijn echter in strijd met de verklaringen van uw vrouw bij de DVZ. Zo verklaarde zij onder meer dat twee dagen na de komst van haar ouders uit Anbar op 02 augustus, er twee personen zijn langsgesproken in de winkel van uw broer (dit zou betekenen op 04 augustus). Nog eens twee dagen later (dit zou betekenen op 06 augustus) zouden volgens haar onbekende personen op uw deur hebben geklopt en 'Dawaesh' geroepen hebben. De nacht daarop zou dat opnieuw gebeurd zijn (vragenlijst CGVS vrouw, vraag 3.5). Dit is echter flagrant in strijd met uw verklaringen hieromtrent. U verklaarde namelijk dat er pas op 07 augustus 2015, 5 dagen na de komst van uw schoonouders uit Anbar, twee personen naar de winkel zijn gekomen en dat er pas op 20 augustus een onbekende op uw deur is komen kloppen (CGVS, p. 8-9). Dergelijke flagrante tegenstrijdigheden doen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder wankelen.

Verder haalt u de dood van uw vader aan als reden voor uw vertrek uit Irak. In dit verband legt u verschillende documenten neer van het politiekantoor, de onderzoeksrechtbank, alsook de verklaringen van uw moeder en uw oom in verband met de ontvoering en de dood van uw vader (documenten 26-39). U legt eveneens een overlijdensakte voor (document 25). Er dient opgemerkt te worden dat de ontvoering en de dood van uw vader volgens u een rechtstreeks gevolg zijn van de weigering van u en uw broer om zich aan te sluiten bij al Hashd al Shaabi. Zoals hierboven reeds besproken en overeenkomstig de informatie ter beschikking van het CGVS (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier) (zie supra) worden dergelijke praktijken niet toegepast en slaagde u er niet in aannemelijk te maken dat uw geval hierop een uitzondering zou zijn. Zodoende bent u er niet in geslaagd om de link tussen de dood van uw vader en uw eigen problemen, nl. de rekrutering van u en uw broer door al Hashd al Shaabi, aan te tonen. Hoewel er begrip kan opgebracht worden voor de moeilijke situatie van u en uw familie na de dood van uw vader, volstaan de ontvoering en de dood van uw vader op zich niet om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken. Naast de rekrutering door al Hashd al Shaabi haalde u immers geen enkel ander element aan dat erop wijst dat u bij teurgkeer naar Irak omwille van de ontvoering en de dood van uw vader persoonlijk iets te vrezen heeft.

Daarnaast haalt u ter staving van uw asielaanvraag uw ontvoering in 2006 aan. Doorheen uw verklaringen haalt u echter geen enkel element aan waaruit blijkt dat u omwille van deze ontvoering bij terugkeer actueel nog iets te vrezen heeft. Vooreerst kan op basis van uw verklaringen aangenomen worden dat uw ontvoering in 2006 een eenmalig incident was. Gevraagd of er een link is tussen het incident in 2006 en wat er gebeurd is in 2015, antwoordt u namelijk: "Neen, geen link" (CGVS, p. 10). U haalde evenmin andere feiten aan die verband zouden houden met uw ontvoering in 2006. Verder zij erop gewezen dat u na dit incident, eenmaal u hersteld was, uw leven opnieuw opnam en opnieuw aan de slag ging bij het Rode Kruis (CGVS, p. 10). Dit incident heeft u er bijgevolg niet toe aangezet uw land van herkomst te verlaten. Pas toen u in 2015 problemen kreeg met de sjiiitische militie zag u zich genooddakt Irak te ontvluchten. Dit blijkt ook duidelijk uit uw verklaringen. Gevraagd of uw ontvoering een reden is waarom u vandaag niet terug zou kunnen keren naar Irak, antwoordt u immers: "Neen, ik ben vertrokken om de zaak van mijn vader [...]" (CGVS, p. 10). Nergens uit uw verklaringen blijkt dan ook dat u omwille van uw ontvoering in 2006 vandaag niet meer zou kunnen terugkeren naar Irak noch dat u zelf actueel nog enige vrees koestert ten aanzien van uw herkomstland omwille van dit incident. Omwille van uw ontvoering in 2006 kan in uw hoofde bijgevolg geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden weerhouden.

Uit bovenstaande vaststellingen is gebleken dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende identiteitsdocumenten neer: origineel nationaliteitsbewijs van uw vrouw, originele identiteitskaart van uw vrouw, originele identiteitskaart van uw zoon, uw origineel nationaliteitsbewijs, uw originele identiteitskaart, uw originele woonstkaart, kopie van uw rantsoenkaart, uw origineel rijbewijs en een kopie van de nationaliteitsbewijzen van uw vader en uw moeder. Deze documenten hebben echter louter betrekking op uw persoonsgegevens en die van uw familie. Bijgevolg veranderen deze niets aan bovenstaande analyse. Verder legt u verschillende documenten in verband met uw werk voor (documenten 11-13, 17-23). Deze documenten hebben echter louter betrekking op uw professionele activiteiten waardoor ook deze niets aan bovenstaande analyse veranderen. In verband met de ontvoering en de dood van uw vader legde u verschillende elementen voor, die hierboven reeds werden besproken (zie supra). Het document in verband met de hospitalisatie van uw dochter heeft enkel betrekking op haar medische toestand waardoor dit niets aan bovenstaande analyse verandert (document 5). De lerarenkaart van uw vrouw die u neerlegt, heeft louter betrekking op haar professionele activiteiten waardoor deze ook niets aan bovenstaande analyse verandert (document 2). In verband met de ontvoering en de dood van uw vader heeft u verschillende documenten neergelegd, die hierboven reeds werden besproken (zie supra). De door u neergelegde eigendomsakte heeft louter betrekking op uw woning, waardoor dit document evenmin iets aan bovenstaande analyse verandert."

Daarnaast haalt u ook aan dat u op uw school in Bagdad regelmatig werd lastig gevallen door leerkrachten en de directrice omdat u uit Anbar afkomstig bent (CGVS, p. 3). Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u dit probleem op geen enkele manier heeft vermeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Van een asielzoeker mag nochtans worden verwacht dat hij de Belgische asielinstanties aan het begin van zijn asielprocedure op de hoogte brengt van alle redenen van zijn vlucht indien hij een gegronde vrees voor vervolging koestert, des te meer als het gaat om zwaarwichtige feiten en vervolging vanwege de autoriteiten van het land dat hij ontvlucht is. Het feit dat u tijdens uw gehoor bij de DVZ nagelaten heeft om dit element te vermelden, relativeert reeds danig de ernst van uw vrees ter zake. Gevraagd of u deze pesterijen ooit gemeld heeft, antwoordt u: "Aan wie moet ik dat melden?" (CGVS, p. 3). Gevraagd of u ooit hulp gezocht heeft in verband met dit probleem, antwoordt u: "Neen. Mijn schoonmoeder zei altijd dat ik geduld moest hebben want ik werkte op een school aan de rand van Bagdad en normaal gezien als je zes jaar in dienst bent, word je overgeplaatst. Ik ben gevlucht samen met mijn man. Ik was bang dat hem iets zou overkomen. Ik was ook bang dat mijn zoon ontvoerd zou worden." (CGVS, p. 3). U herhaalt wederom dat u omwille van de problemen van uw man uit Irak bent gevlucht. Gevraagd of er nog andere redenen zijn waarom u persoonlijk niet terug zou kunnen naar Irak, antwoordt u: "Samen met mijn man, ik heb alles achtergelaten, het is er heel gevaarlijk" (CGVS, p. 3). Hier verwijst u naar de algemene veiligheidssituatie in Irak, waarvoor verwezen kan worden naar onderstaande paragrafen in deze beslissing. Verder blijkt uit de verklaringen van uw schoonbroer dat de pesterijen in uw hoofde niet dermate ernstig waren dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. Gevraagd aan uw schoonbroer welke problemen u had in Bagdad, antwoordt hij: "Tegen haar zeggen, je bent dochter van al Anbar, jullie laten mensen van Daesh binnen. En zij was één of twee keer verboden om te bidden op school, ze kunnen daar wel bidden, zij is soenniet, zij mocht niet op school"; "En toen zij ging naar school en tijdens het werk wordt zij bevalen, ze laten haar woorden horen over Daesh en zo. Dus ze was geviseerd. Maar er was geen persoonlijke bedreiging tegen haar." (CGVS schoonbroer, p. 6).

Dergelijk gedrag, hoe laakbaar ook, is echter onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te worden beschouwd. Ten slotte zij er nog op gewezen dat u gewoon bent blijven doorwerken tot 25.08.2015, toen u omwille van de problemen van uw man samen met uw gezin uit uw eigen wijk in Bagdad vertrok (CGVS man, p. 9, 15) (CGVS schoonbroer, p. 6), wat in uw hoofde evenmin wijst op een gegronde vrees in uw hoofde omwille van de pesterijen op uw werk. Bijgevolg bent u er niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie omwille van uw problemen op het werk aannemelijk te maken (...).

In zake de derde verzoekende partij, de heer A.-A., M. J. M.:

"(...)Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag beroept op dezelfde feiten die ook uw broer A.(...)-A.(...) H.(...) J.(...) M.(...) (O.V. (...)) aanhaalde (CGVS, p. 5-6). Zo beroept u zich ook op het feit dat uw broer vreest dat hij en uzelf vermoord zullen worden door leden van AAH en al Hashd al Shaabi. Hiervoor baseert u zich ook op de dood van uw vader als gevolg van de weigering van u en uw broer om zich aan te sluiten bij al Hashd al Shaabi (CGVS broer, p. 16) (CGVS, p. 7-8). Gezien in het kader van de asielaanvraag van uw broer wat dit betreft door het Commissariaat-generaal beslist werd dat hem de status van vluchteling of subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing over uw broer is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest dat u en uw broer vermoord zullen worden door leden van AAH en al Hashd al Shaabi. Hiervoor baseert u zich op de dood van uw vader als gevolg van de weigering van u en uw broer om zich aan te sluiten bij al Hashd al Shaabi (CGVS, p.16). Verder haalt u ook uw ontvoering aan in 2006 (CGVS, p. 4, 10). Na grondige analyse van uw asielaanvraag heeft de Commissaris-generaal geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om de volgende redenen.

Vooreerst kan het CGVS geen geloof hechten aan uw verklaringen omtrent de gedwongen rekrutering door al Hashd al Shaabi door hun twee leden H.(...) al L.(...) en H.(...) al S.(...). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (COI Focus IRAK Rekrutering door Popular Mobilizations Units/Al Hashd Al Shaabi, dd. 5 februari 2016) blijkt dat al Hashd al Shaabi door een actief rekruteringsbeleid tal van jongeren kan overtuigen om op vrijwillige basis deel te nemen aan de gewapende strijd tegen Islamitische Staat. Er wordt daarbij geen dwang uitgeoefend. De vrijwillige rekruten worden aangetrokken door het maatschappelijke prestige en de financiële voordelen die het lidmaatschap oplevert. De geraadpleegde bronnen zijn eensluidend in hun antwoord: Er vindt geen gedwongen rekrutering plaats door de milities van al Hashd al Shaabi. De door u aangebrachte elementen kunnen het CGVS er bovendien niet van overtuigen dat al Hashd al Shaabi zich in uw geval wél tot deze manier van handelen zou hebben gekeerd. U verklaart namelijk dat al Hashd al Shaabi u wilde rekruteren omdat u een soenniet bent en ze u daarom dood willen. Ze willen u echter niet zelf vermoorden, daarom probeerden ze u met dwang te rekruteren in de hoop dat u vervolgens door IS gedood zou worden (CGVS, p. 13). Deze verklaring overtuigt niet. Het is immers weinig aannemelijk dat, indien al Hashd al Shaabi u daadwerkelijk dood zou willen louter en alleen omdat u een soenniet bent, ze eerst zoveel moeite zouden doen om u en uw broer herhaaldelijk lastig te vallen zodoende jullie te overtuigen zich bij hen aan te sluiten in de hoop dat jullie vervolgens in de gewapende strijd met IS zouden sneuvelen en wanneer dat niet lukt, ze alsnog jullie vader zouden vermoorden om u en uw broer verder onder druk te zetten.

Daarenboven wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen zwaar ondermijnd door flagrante tegenstrijdigheden in uw eigen opeenvolgende verklaringen, alsook met die van uw broer M.(...) en uw vrouw N.(...).

Vooreerst verklaart u dat twee personen, H.(...) al L.(...) en H.(...) al S.(...), de winkel van uw broer hebben bezocht op 07 augustus 2015 en daar gevraagd hebben wie de personen waren in uw huis en waarom u en uw broer niet meevochten met al Hashd al Shaabi gezien Daesh uw gebieden (nl. Anbar) aan het innemen was (CGVS, p. 8, 11). Verder verklaart u dat diezelfde twee personen, vergezeld door een derde persoon opnieuw in de winkel langs kwamen op 14 augustus. Gevraagd hoeveel personen in de winkel zijn langs gekomen, zegt u: "Twee personen" (CGVS, p. 12). Gevraagd wie die personen waren, antwoordt u: "H.(...) al L.(...) en H.(...) al S.(...)" (CGVS, p. 12). Deze verklaring is echter in strijd

met uw eerdere verklaring, namelijk dat er een derde persoon bij was (CGVS, p. 8). Geconfronteerd met deze interne tegenstrijdigheid, zegt u: "Ja, klopt. Derde persoon [...]" (CGVS, p. 12). Dit is echter geen afdoende verklaring voor het feit dat u zich vergist in het aantal personen die bij uw broer in de winkel zijn langs gekomen, zeker niet aangezien u zelf de namen opsomde van de aanwezige personen. Deze tegenstrijdigheid doet reeds twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde rekrutering. Daarenboven is uw verklaring dat er drie personen aanwezig waren in strijd met de verklaringen van uw broer in dit verband. Uw broer verklaarde namelijk dat ze met twee personen waren, nl. H.(...) al L.(...) en de muezzin van de Husseiniya (gehoorverslag CGVS, dd. 28.07.2016, CGVS broer, p. 9). Wanneer uw broer geconfronteerd wordt met uw tegenstrijdige verklaring, antwoordt hij dat ze met twee waren en dat u niet aanwezig was. Gevraagd waarom u zoiets zou zeggen, antwoordt hij: "Geen idee. Maar ik heb met de personen gesproken, de eerste waren ze met twee en de tweede keer was het H.(...) en de muezzin" (CGVS broer, p. 9). Dit is echter geen afdoende uitleg voor uw tegenstrijdige verklaringen in dit verband. Dergelijke tegenstrijdigheden doen reeds vraagtekens rijzen bij de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde rekrutering.

Verder verklaart u dat er op 24 augustus 2015 twee kennissen van H.(...) al L.(...) in de strijd met IS zijn omgekomen en dat H.(...) el L.(...) en H.(...) al S.(...) daarop naar de winkel van uw broer zijn gekomen (CGVS, p. 8, 13). Gevraagd op welk moment van de dag dat was, antwoordt u: "Ongeveer na de avond" (CGVS, p. 13). Gevraagd wat ze hebben gezegd, antwoordt u: "Weer hetzelfde, als die keer ervoor. En dit is jullie land, dit moeten jullie ook verdedigen, jullie moeten jullie bij ons voegen om met ons mee te vechten" (CGVS, p. 14). Gevraagd wie er op dat moment aanwezig was in de winkel, antwoordt u: "Ik weet alleen van mijn broer, ik weet niet of er iemand anders bij was" (CGVS, p. 14). Deze verklaring is echter in strijd met de verklaringen hieromtrent van uw broer M.(...). Zo verklaart uw broer het volgende: "[...]Dat was 's middags. En toen wou ik naar de winkel gaan, toen zei H.(...) tegen mij, waarom kom je niet met hashd vechten. We geven martelaren van ons. [...]" (CGVS broer, p. 7). Gevraagd hoe dat precies in zijn werk ging, antwoordt uw broer: "Ik wou naar de winkel gaan, toen heeft hij mij gezien [...]" (CGVS broer, p. 11). Gevraagd waar H.(...) hem heeft aangesproken, antwoordt hij: "Aan de hoek van ons huis" (CGVS broer, p. 11). Gevraagd of er die dag nog iemand naar zijn winkel is gekomen, zegt uw broer van niet (CGVS broer, p. 11). Deze verklaring is echter flagrant tegenstrijdig met uw eigen verklaring, nl. dat H.(...) en H.(...) die dag in de winkel van uw broer zijn gepasseerd. Wanneer uw broer geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdige verklaringen, zegt hij dat dat niet klopt (CGVS broer, p. 11). Gevraagd waarom u zoiets zou zeggen, antwoordt hij: "Geen idee. Ze kwamen langs mij in de winkel twee keer, de derde keer heeft H.(...) mij aangesproken maar hij kwam niet naar de winkel. Mijn broer was toen in het huis. Want ik heb mijn vader gebeld en gezegd wat H.(...) tegen mij heeft gezegd" (CGVS broer, p. 11). Dit is echter geen afdoende uitleg voor dergelijke flagrante tegenstrijdigheden. Van iemand die dergelijke elementen zelf aanhaalt om zijn internationale asielaanvraag te staven, kan op z'n minst verwacht worden dat hij correcte, concrete en gedetailleerde informatie aanreikt over de gebeurde feiten en dat hij zich hierover niet tegenspreekt. Dergelijke tegenstrijdige verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat u zelfs over de feiten waar u persoonlijk bij aanwezig was tegenstrijdige verklaringen aflegt. Zo zegt u dat in de nacht van 25 augustus 2015 er voor de derde keer iemand, nl. de broer van H.(...), op uw deur klopte en 'Dawaesh' riep. Dit mondde uit in een mondelinge ruzie waarbij de volgende personen betrokken waren: "De burens kwamen kijken wat er aan de hand was en hij (nl. A.(...)), zijn broer H.(...), zijn andere broer en zijn vader kwamen ook buiten" (CGVS, p. 14). Gevraagd of H.(...) al S.(...) er ook bij was, antwoordt u: "Ja, hij was er ook" (CGVS, p. 14). Deze verklaring is wederom tegenstrijdig met de verklaringen hierover van uw broer. Gevraagd aan uw broer om de betrokkenen bij die ruzie op te sommen, zegt hij: "H.(...), A.(...), M.(...), de drie broers. Ik, mijn broer H.(...). [...]" (CGVS 3, p. 11). Gevraagd waar H.(...) al S.(...), gezien uw eerdere verklaringen in dit verband, op dat moment was, antwoordt uw broer: "Geen idee" (CGVS broer, p. 11). Geconfronteerd met het feit dat uzelf zei dat H.(...) al S.(...) ook aanwezig was, antwoordt uw broer dat dat niet waar is. Gevraagd waarom u zoiets zou zeggen gezien u ook zelf betrokken was bij de ruzie, antwoordt uw broer: "Ik heb hem niet gezien" (CGVS broer, p. 12). Van iemand die zelf betrokken was bij een ruzie en dit aanhaalt om zijn internationale asielaanvraag te staven, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij hierover correcte en niet-tegenstrijdige informatie aanreikt. Dit is in casu niet het geval. Bijgevolg worden de twijfels omtrent de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder versterkt.

Vervolgens verklaart u dat u de dag daarna, op 25 augustus naar al Dora bent vertrokken met uw broer en uw vrouw in aparte taxi's. Op 27 augustus vond uw vader thuis een dreigbrief onder de garagedeur (CGVS, p. 14-15). Dit is echter in strijd met de door u afgelegde verklaringen bij de DVZ. Daar

verklaarde u namelijk dat deze feiten in omgekeerde volgorde zouden zijn gebeurd: "Op 26/08/2015 lag een dreigbrief in onze tuin, er zat ook een kogel bij. Er stond dat ik en mijn broer ons moesten aansluiten bij al Hashd al Shaabi en dat we anders zouden vermoord worden. Ik en mijn broer zijn op 27/08/2015 gevlucht naar al Dora (district)" (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Uit deze verklaringen valt af te leiden dat u bent gevlucht als gevolg van het feit dat uw vader een dreigbrief had gevonden waarin stond dat u en uw broer vermoord zou worden. Geconfronteerd met het feit dat u deze feiten op het CGVS in omgekeerde volgorde vertelt, antwoordt u: "Ja, maar ik heb al gezegd dat ik data niet goed kan onthouden, ik heb me vergist" (CGVS, p. 15). U haalde namelijk het volgende aan: "Ik ben ook heel slecht in cijfers [dus als niet] het incident was gebeurd, kon ik ook geen data onthouden en daarbij ben ik ook ziek" (CGVS, p. 11). Gevraagd wat u daarmee bedoelt, verklaart u verder: "Toen ik klein was, kreeg ik geelzucht. Het was in de 20 of 22. Boven de 20 moet ik eigenlijk nieuw bloed krijgen. Maar dat is toen niet gebeurd dus mijn moeder heeft me toen naar de artsen gebracht en die hebben gezegd dat het invloed zou hebben op zijn leren, dat hij niet goed kan leren" (CGVS, p. 11). Gevraagd of u daarvan een medisch attest bijheeft, antwoordt u: "Neen [...]" (CGVS, p. 11). Er mag echter van iemand die stelt dat hij omwille van geheugenproblemen zijn vluchtrelaas niet zonder tegenstrijdigheden kan vertellen, verwacht worden dat hij zo snel mogelijk medische/psychologische hulp inroept en dit laat attesteren om zijn problemen te staven, hetgeen in casu niet het geval is. Deze beweringen inzake geheugenproblemen kunnen de beoordeling van de hierboven opgesomde anomalieën bijgevolg geenszins wijzigen. Geconfronteerd met het feit dat het in dit geval niet om data gaat, maar u een tegenstrijdige volgorde van de feiten aangeeft, nota bene over een oorzaak-gevolg relatie, zegt u: "Er is geen verschil. Alleen ik vergeet veel dat heb ik zelf niet in de hand. Ik ben mentaal uitgeput door omstandigheden in het centrum. Incident van mijn vader is heel zwaar geweest, daardoor kunnen we niet alles precies geven" (CGVS, p. 15). Dit is echter geen afdoende uitleg voor dergelijke flagrante tegenstrijdigheid waardoor aan bovenstaande analyse niets veranderd wordt. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang gebracht. U staat het vinden van een dreigbrief door uw vader met een kopie van een dreigbrief (document 24). Er dient echter opgemerkt te worden dat documenten enkel geloofwaardige verklaringen kunnen staven. Zoals hierboven reeds omstandig aangetoond, is dit in casu niet het geval (zie supra).

Daarbovenop wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder onderuit gehaald door de volgende vaststellingen. Zo heeft u nagelaten om bij de DVZ melding te maken van één van de meest cruciale elementen in uw asielrelaas, nl. twee pogingen tot rekrutering door al Hashd al Shaabi in de winkel van uw broer (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Wanneer u hierover om uitleg wordt gevraagd, antwoordt u: "Hoe heb ik dat niet gezegd?" (CGVS, p. 11). Wanneer u gezegd wordt dat u bij de DVZ niets vermeld heeft in verband met twee pogingen tot rekrutering in de winkel van uw broer en u gevraagd wordt waarom u dat niet heeft vermeld, antwoordt u: "Kan ik me niet herinneren. Er is niets wat me tegen zou houden waarom ik het niet zou vertellen" (CGVS, p. 11). Erop gewezen dat het hier om cruciale elementen in uw asielaanvraag gaat, nota bene volgens u de reden waarom uw vader werd vermoord en u en uw broer dus uit Irak gevlucht zijn, antwoordt u: "Hij vroeg om het heel kort te houden en mijn persoonlijke documenten ingenomen en vroeg voornamelijk naar de reisweg, was verdeeld in drie delen" (CGVS, p. 11). Geconfronteerd met het feit dat u bij de DVZ gevraagd werd om alle redenen voor uw vertrek uit Irak te vermelden, u uw verklaringen werd voorgelezen en u dit ter goedkeuring heeft ondertekend, en u daarenboven in het begin van het interview op het CGVS bevestigd heeft dat u alle redenen hebt kunnen vermelden bij de DVZ en dat het gesprek bovendien goed was verlopen, antwoordt u: "Ik heb u mijn realiteit verteld. Dingen die ik heb meegemaakt, ik ben mijn vader verloren dus wat heb ik nog meer te verliezen" (CGVS, p. 11-12). Gevraagd of er een reden is waarom u dat toen niet heeft vermeld, nochtans een cruciaal element in uw asielaanvraag, antwoordt u: "Als ik het niet heb verteld, wil dat niet zeggen dat ik het niet wil vertellen, maar ik vergeet gewoon snel [...]" (CGVS, p. 12). Dit is echter geen afdoende uitleg voor het feit dat u dergelijk cruciaal element niet bij de DVZ heeft vermeld, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd wordt. Zoals hierboven reeds besproken heeft u in verband met uw vermeende geheugenproblemen ook geen begin van bewijs ingediend, waardoor bovenstaande analyse ongewijzigd blijft.

Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat uw vrouw om dezelfde redenen als u Irak is ontvlucht (CGVS vrouw, p. 3). Uw verklaringen zijn echter in strijd met de verklaringen van uw vrouw bij de DVZ. Zo verklaarde zij onder meer dat twee dagen na de komst van haar ouders uit Anbar op 02 augustus, er twee personen zijn langsgesproken in de winkel van uw broer (dit zou betekenen op 04 augustus). Nog eens twee dagen later (dit zou betekenen op 06 augustus) zouden volgens haar onbekende personen op uw deur hebben geklopt en 'Dawaesh' geroepen hebben. De nacht daarop zou dat opnieuw gebeurd zijn (vragenlijst CGVS vrouw, vraag 3.5). Dit is echter flagrant in strijd met uw verklaringen hieromtrent.

U verklaarde namelijk dat er pas op 07 augustus 2015, 5 dagen na de komst van uw schoonouders uit Anbar, twee personen naar de winkel zijn gekomen en dat er pas op 20 augustus een onbekende op uw deur is komen kloppen (CGVS, p. 8-9). Dergelijke flagrante tegenstrijdigheden doen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder wankelen.

Verder haalt u de dood van uw vader aan als reden voor uw vertrek uit Irak. In dit verband legt u verschillende documenten neer van het politiekantoor, de onderzoeksrechtbank, alsook de verklaringen van uw moeder en uw oom in verband met de ontvoering en de dood van uw vader (documenten 26-39). U legt eveneens een overlijdensakte voor (document 25). Er dient opgemerkt te worden dat de ontvoering en de dood van uw vader volgens u een rechtstreeks gevolg zijn van de weigering van u en uw broer om zich aan te sluiten bij al Hashd al Shaabi. Zoals hierboven reeds besproken en overeenkomstig de informatie ter beschikking van het CGVS (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier) (zie supra) worden dergelijke praktijken niet toegepast en slaagde u er niet in aannemelijk te maken dat uw geval hierop een uitzondering zou zijn. Zodoende bent u er niet in geslaagd om de link tussen de dood van uw vader en uw eigen problemen, nl. de rekrutering van u en uw broer door al Hashd al Shaabi, aan te tonen. Hoewel er begrip kan opgebracht worden voor de moeilijke situatie van u en uw familie na de dood van uw vader, volstaan de ontvoering en de dood van uw vader op zich niet om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken. Naast de rekrutering door al Hashd al Shaabi haalde u immers geen enkel ander element aan dat erop wijst dat u bij teurgkeer naar Irak omwille van de ontvoering en de dood van uw vader persoonlijk iets te vrezen heeft.

Daarnaast haalt u ter staving van uw asielaanvraag uw ontvoering in 2006 aan. Doorheen uw verklaringen haalt u echter geen enkel element aan waaruit blijkt dat u omwille van deze ontvoering bij terugkeer actueel nog iets te vrezen heeft. Vooreerst kan op basis van uw verklaringen aangenomen worden dat uw ontvoering in 2006 een eenmalig incident was. Gevraagd of er een link is tussen het incident in 2006 en wat er gebeurd is in 2015, antwoordt u namelijk: "Neen, geen link" (CGVS, p. 10). U haalde evenmin andere feiten aan die verband zouden houden met uw ontvoering in 2006. Verder zij erop gewezen dat u na dit incident, eenmaal u hersteld was, uw leven opnieuw opnam en opnieuw aan de slag ging bij het Rode Kruis (CGVS, p. 10). Dit incident heeft u er bijgevolg niet toe aangezet uw land van herkomst te verlaten. Pas toen u in 2015 problemen kreeg met de sjiiitische milities zag u zich genoodzaakt Irak te ontvluchten. Dit blijkt ook duidelijk uit uw verklaringen. Gevraagd of uw ontvoering een reden is waarom u vandaag niet terug zou kunnen keren naar Irak, antwoordt u immers: "Neen, ik ben vertrokken om de zaak van mijn vader [...]" (CGVS, p. 10) Nergens uit uw verklaringen blijkt dan ook dat u omwille van uw ontvoering in 2006 vandaag niet meer zou kunnen terugkeren naar Irak noch dat u zelf actueel nog enige vrees koestert ten aanzien van uw herkomstland omwille van dit incident. Omwille van uw ontvoering in 2006 kan in uw hoofde bijgevolg geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden weerhouden.

Uit bovenstaande vaststellingen is gebleken dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende identiteitsdocumenten neer: origineel nationaliteitsbewijs van uw vrouw, originele identiteitskaart van uw vrouw, originele identiteitskaart van uw zoon, uw origineel nationaliteitsbewijs, uw originele identiteitskaart, uw originele woonstkaart, kopie van uw rantsoenkaart, uw origineel rijbewijs en een kopie van de nationaliteitsbewijzen van uw vader en uw moeder. Deze documenten hebben echter louter betrekking op uw persoonsgegevens en die van uw familie. Bijgevolg veranderen deze niets aan bovenstaande analyse. Verder legt u verschillende documenten in verband met uw werk voor (documenten 11-13, 17-23). Deze documenten hebben echter louter betrekking op uw professionele activiteiten waardoor ook deze niets aan bovenstaande analyse veranderen. In verband met de ontvoering en de dood van uw vader legde u verschillende elementen voor, die hierboven reeds werden besproken (zie supra). Het document in verband met de hospitalisatie van uw dochter heeft enkel betrekking op haar medische toestand waardoor dit niets aan bovenstaande analyse verandert (document 5). De lerarenkaart van uw vrouw die u neerlegt, heeft louter betrekking op haar professionele activiteiten waardoor deze ook niets aan bovenstaande analyse verandert (document 2). In verband met de ontvoering en de dood van uw vader heeft u verschillende documenten neergelegd, die hierboven reeds werden besproken (zie supra). De door u neergelegde eigendomsakte heeft louter betrekking op uw woning, waardoor dit document evenmin iets aan bovenstaande analyse verandert." Ter staving van uw asielaanvraag legde u zelf de volgende identiteitsdocumenten neer: originele identiteitskaart, rantsoenkaart, origineel nationaliteitsbewijs, origineel rijbewijs, woonstkaart, identiteitskaart van uw vader, (oud) nationaliteitsbewijs van uw moeder, nationaliteitsbewijs van uw

vader en de huwelijksakte van uw ouders. Deze documenten hebben echter louter betrekking op uw persoonsgegevens en die van uw familie. Bijgevolg veranderen deze niets aan bovenstaande analyse. Verder legt u een attest van slagen en een diploma voor. Deze documenten hebben louter betrekking op uw academische activiteiten, waardoor deze niets aan bovenstaande analyse veranderen. De andere door u neergelegde documenten werden reeds in bovenstaande beslissing besproken (zie supra).(...)".

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk, vinden allen steun in de respectievelijke administratieve dossiers en worden door de Raad overgenomen.

Verzoekende partijen betogen dat voorrang moet gegeven worden aan de verklaringen van derde verzoekende partij wat betreft het relaas van de bezoeken aan diens winkel op 7 augustus en 14 augustus 2015, aangezien de andere twee verzoekende partijen daarbij niet aanwezig waren en deze gebeurtenissen slechts kennen door hetgeen hen daarover werd verteld door derde verzoekende partij en haar vader. Volgens verzoekende partijen was de komst van de ouders van tweede verzoekende partij de directe aanleiding voor het bezoek door H. en zijn kompanen en vroegen zij in eerste instantie wie de nieuwelingen waren om pas daarna te suggereren dat eerste en derde verzoekende partij en de vader van tweede verzoekende partij zich beter bij hen konden aansluiten in de strijd tegen IS. Gelet op deze gang van zaken, zoals die blijkt uit de verklaringen van derde verzoekende partij, is het volgens verzoekende partijen zeer de vraag of rekrutering de werkelijke bedoeling was, dan wel of het niet de bedoeling was om verzoekende partijen te verjagen uit hun wijk.

De Raad volgt verzoekende partijen niet in zoverre zij aanvoeren dat voorrang moet worden gegeven op de verklaringen van derde verzoekende partij over de gebeurtenissen van 7 en 14 augustus 2015 en eventuele discrepanties of tegenstrijdigheden met de verklaringen van eerste en tweede verzoekende partij kunnen worden genegeerd op grond van het enkele feit dat die laatsten daarbij niet persoonlijk aanwezig waren. Alle drie de verzoekende partijen hebben immers verklaard dat zij om dezelfde redenen hun land van herkomst zijn ontvlucht en zich op dezelfde feiten beroepen – met dien verstande dat tweede verzoekende partij daarnaast ook persoonlijke motieven heeft aangevoerd (administratief dossier eerste twee verzoekende partijen, stuk 6b, gehoorverslag, p. 3; administratief dossier derde verzoekende partij, stuk 5, gehoorverslag, p. 6). Er kan dan ook worden verwacht dat zij alle drie coherente en met elkaar overeenstemmende verklaringen afleggen over de elementen die raken aan de kern van hun gemeenschappelijk asielrelaas, *quod non in casu*.

De Raad wijst erop dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor verklaard heeft dat al-Hashd al-Sha'bi haar en derde verzoekende partij met dwang trachtte te rekruteren zodat zij in een situatie zouden terecht komen waarin zij door IS zouden worden vermoord. Eerste verzoeker werd er expliciet op gewezen dat dergelijke werkwijze niet logisch is, hetgeen hij slechts beaamde en op geen enkele wijze trachtte te ontkrachten door er een aannemelijke verklaring voor te bieden (administratief dossier eerste en tweede verzoekende partij, stuk 6a, gehoorverslag, p. 13). Verzoekers' huidige betoog waarin de rekrutering van eerste en derde verzoekende partij slechts een gevolg wordt genoemd van de aandacht die de ouders van tweede verzoekende partij hadden getrokken door zich als soennieten uit IS-gebied in een overwegend sjiitische wijk van Bagdad te vestigen, en waarbij gesuggereerd wordt dat het al-Hashd al-Sha'bi er niet zozeer om te doen was hen te rekruteren doch wel om hen te verjagen uit hun wijk, is dan ook louter *post factum*.

Verzoekende partijen merken terecht op dat uit de in het administratief dossier opgenomen (map 'Landeninformatie') informatie blijkt dat de sjiitische milities zich bezondigen aan bepaalde misbruiken en dat soennieten (zeker deze die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak en uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad) een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van zulke misbruiken. Uit deze informatie kan echter niet worden afgeleid dat de situatie in het land en de regio van herkomst van verzoekende partijen dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten, ook indien deze in de wijk van verzoekende partijen hebben gewoond, op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid en een loutere aanwezigheid zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Algemene informatie, die geen betrekking heeft op de persoonlijke situatie van verzoekende partijen, kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Dat uit informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat veel asielzoekers uit Irak een gedwongen rekrutering door al-Hashd al-Sha'bi invoeren als vervolgingsgrond, maar niet blijkt dat deze vluchtrelazen allemaal verzonden zouden zijn, doet niets af aan de vaststelling *in casu* dat verzoekende partijen geen geloofwaardige elementen hebben aangebracht op basis waarvan kan worden aangenomen dat al-Hashd al-Sha'bi zich in weerwil van de eensluidende informatie die gedwongen rekrutering tegensprekt in hun geval wél tot deze manier van handelen zou hebben gekeerd.

Waar verzoekende partijen verwijzen naar een arrest van de Raad van 24 juni 2016 waarin wel geloof wordt gehecht aan de rekrutering van soennieten in Bagdad door de sjiiitische militie Asa'ib Ahl al-Haq, dient te worden opgemerkt dat elke asielaanvraag door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen afzonderlijk wordt onderzocht. Elke asielaanvraag wordt immers individueel benaderd. De commissaris-generaal houdt bij het nemen van een beslissing steeds rekening met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen aangebracht door de asielzoeker. Het feit dat de Raad in een eerdere zaak geoordeeld heeft dat de betrokkenen hun gedwongen rekrutering door sjiiitische milities aannemelijk hebben gemaakt, is derhalve niet bij machte om afbreuk te doen aan de vaststelling dat dit *in casu* niet het geval is.

Het vermoeden dat H. initieel alleen te werk is gegaan en zich liet leiden door persoonlijke haat tegen soennitische inwoners van Bagdad, eerder dan dat het werkelijk zijn bedoeling was om verzoekers in te lijven, blijkt gestoeld op pure speculaties en wordt in het licht van de hoger weergegeven verklaringen van eerste verzoekende partij *post factum* opgeworpen.

Waar verzoekende partijen de ontvoering en dood van de vader van eerste en derde verzoekende partij aanhalen, wijzen op de bewijzen die daarvan voorliggen en zich de vraag stellen hoe het kan dat verwerende partij enerzijds erkent dat de vader is omgekomen na te zijn ontvoerd maar niettemin oordeelt dat verzoekende partijen desondanks geen gevaar lopen, wijst de Raad erop dat hieromtrent in de bestreden beslissing in hoofde van eerste verzoekende partij als volgt wordt gemotiveerd:

"(...) Verder haalt u de dood van uw vader aan als reden voor uw vertrek uit Irak. In dit verband legt u verschillende documenten neer van het politiekantoor, de onderzoeksrechtbank, alsook de verklaringen van uw moeder en uw oom in verband met de ontvoering en de dood van uw vader (documenten 26-39). U legt eveneens een overlijdensakte voor (document 25). Er dient opgemerkt te worden dat de ontvoering en de dood van uw vader volgens u een rechtstreeks gevolg zijn van de weigering van u en uw broer om zich aan te sluiten bij al Hashd al Shaabi. Zoals hierboven reeds besproken en overeenkomstig de informatie ter beschikking van het CGVS (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier) (zie supra) worden dergelijke praktijken niet toegepast en slaagde u er niet in aannemelijk te maken dat uw geval hierop een uitzondering zou zijn. Zodoende bent u er niet in geslaagd om de link tussen de dood van uw vader en uw eigen problemen, nl. de rekrutering van u en uw broer door al Hashd al Shaabi, aan te tonen. Hoewel er begrip kan opgebracht worden voor de moeilijke situatie van u en uw familie na de dood van uw vader, volstaan de ontvoering en de dood van uw vader op zich niet om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken. Naast de rekrutering door al Hashd al Shaabi haalde u immers geen enkel ander element aan dat erop wijst dat u bij terugkeer naar Irak omwille van de ontvoering en de dood van uw vader persoonlijk iets te vrezen heeft. (...)".

De ontvoering en dood van de vader van eerste en derde verzoekende partij worden op zich niet betwist, maar verzoekende partijen slagen er niet in enig verband aan te tonen met de problemen die zij zelf met al-Hashd al-Sha'bi hebben gehad en waardoor zij hun land van herkomst moesten verlaten. Nergens uit blijkt dat de vader ontvoerd en vermoord werd door toedoen van de sjiiitische milities en derhalve is er, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorhouden, geen enkele aanwijzing dat zij zelf zouden worden geviséerd door deze milities in geval van terugkeer naar Bagdad.

Hoger werd reeds aangegeven dat de tegenstrijdigheden tussen het relaas van eerste verzoekende partij en dat van derde verzoekende partij niet worden verschoond noch verklaard door het feit dat eerste verzoekende partij niet aanwezig was bij de feiten en deze slechts heeft vernomen van zijn broer. Het betreft hier immers elementen die raken aan de kern van het asielrelaas en die door alle drie de verzoekende partijen worden aangehaald ter staving van hun asielaanvraag, zodat mag worden verwacht dat zij daar alle drie correcte, concrete en gedetailleerde verklaringen over afleggen.

De Raad meent dat uit de verklaringen van derde verzoekende partij ondubbelzinnig blijkt dat zij tijdens het incident in de nacht van 25 augustus 2015 H. al-S. niet heeft gezien, daar waar deze persoon volgens eerste verzoekende partij wel degelijk bij het incident betrokken was (administratief dossier derde verzoekende partij, stuk 5, gehoorverslag, p. 11, 12; administratief dossier eerste en tweede

verzoekende partij, stuk 6a, gehoorverslag, p. 14). De verklaring dat H. al-S. mogelijks kortstondig aanwezig was waardoor de ene verzoekende partij hem wel en de andere hem niet gezien heeft, is louter speculatief van aard en kan bezwaarlijk ernstig worden genoemd. Waar verzoekende partijen erop wijzen dat de feiten plaatsvonden in het midden van de nacht, dat er chaos heerste en er voortdurend verwijten heen en weer geslingerd werden, doen zij geen afbreuk aan de rechtmatige verwachting dat zij overeenstemmende verklaringen afleggen over de personen die daarbij al dan niet aanwezig waren.

Het gegeven dat één van de verzoekende partijen in haar opeenvolgende verklaringen consequent dezelfde chronologie aanhoudt wat betreft de voorgehouden gebeurtenissen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat een andere verzoekende partij desbetreffend wél tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. De Raad hecht geen geloof aan de bewering dat eerste verzoekende partij zich eenvoudigweg zou hebben vergist toen zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij en haar broer naar de wijk al-Dora zijn gevlucht nadat hun vader een dag eerder een dreigbrief van al-Hashd al-Sha'bi had gevonden in de tuin, daar waar deze gebeurtenissen zich in werkelijkheid in omgekeerde volgorde zouden hebben voorgedaan. Verzoekende partijen kunnen overigens bezwaarlijk ernstig stellen dat derde verzoekende partij tijdens haar gehoor de versie zoals gegeven door eerste verzoekende partij een dag eerder *"in tempore non suspecto"* heeft bevestigd, aangezien derde verzoekende partij een dag later werd gehoord en dus in de gelegenheid was om met eerste verzoekende partij ruggespraak te houden en haar verklaringen desgevallend op deze van haar broer af te stemmen.

Zoals in de bestreden beslissingen terecht wordt opgemerkt, blijkt uit het administratief dossier met betrekking tot eerste verzoekende partij dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding heeft gemaakt van de twee pogingen tot rekrutering door al-Hashd al-Sha'bi in de winkel van derde verzoekende partij. Verzoekende partijen noemen deze vaststelling *"manifest incorrect"* en wijzen erop dat eerste verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft aangegeven dat op 26 augustus 2015 een dreigbrief werd gevonden waarin stond dat zij en haar broer zich moesten aansluiten bij al-Hashd al-Sha'bi. De verwijzing naar wat verzoekende partij heeft vermeld over de dreigbrief is in dezen evenwel niet relevant, gezien verzoeker van de twee pogingen tot rekrutering door al-Hashd al-Sha'bi in de winkel van derde verzoekende partij geen enkele melding maakte. Vervolgens stellen verzoekende partijen dat *"(h)et (...) wel (klopt) dat eerste verzoeker tijdens dit verhoor bij DVZ over de bezoeken aan de winkel van zijn broer op 07.08.2015 en 14.08.2015 alleen maar meldt dat H.(...) en zijn kompanen alleen maar vroegen naar de identiteit van de ouders van tweede verzoekster."*, daar waar zij dit in de voorgaande paragrafen nog betwistten, en doen zij zodoende zelf afbreuk aan hun verweer op dit punt.

De Raad meent dat het gegeven dat tweede verzoekende partij in totaal slechts zeventien minuten werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en haar geen enkele vraag werd gesteld over de problemen van haar ouders, haar schoonouders of eerste en derde verzoekende partij in het geheel niet pertinent is wat betreft de vaststelling dat de verklaringen die zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft afgelegd op flagrante wijze tegenstrijdig bleken met deze van eerste verzoekende partij. Artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 stelt dat indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met eerder door hem gedane verklaringen, hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor dient te wijzen en zijn reactie daarop dient te noteren. Deze bepaling schrijft evenwel niet voor dat de dossierbehandelaar het feit dat de verklaringen van verzoekende partijen onderling tegenstrijdig zijn opwerpt en elk van de verzoekende partijen hier tijdens hun respectieve gehoren mee confronteert. In het verzoekschrift wordt bovendien geen aannemelijke verklaring geboden voor de vastgestelde tegenstrijdigheden. Verzoekende partijen komen niet verder dan dat ook tweede verzoekende partij niet aanwezig was tijdens de bezoeken van H. en zijn kompanen aan de winkel van derde verzoekende partij en alles slechts uit tweede hand vernomen heeft, welke uitleg, zoals hoger aangegeven, niet afdoende is.

Eerste verzoekende partij maakt zijn beweringen inzake geheugenproblemen niet aannemelijk door erop te wijzen dat de verklaringen van derde verzoekende partij, die als enige bij alle feiten aanwezig zou zijn geweest, wel coherent zijn. De kritiek dat eerste verzoekende partij niet in de mogelijkheid wordt gesteld om te reageren op de vastgestelde tegenstrijdigheden met de verklaringen van haar broer mist feitelijke grondslag, in de mate dat in de bestreden beslissingen wordt aangegeven op welke punten hun beider verklaringen niet overeenstemmen en onderhavige beroepsprocedure de verzoekende partijen de gelegenheid biedt om hun standpunt desbetreffend te laten kennen. Zoals hoger uiteengezet, doet hun verweer evenwel geen afbreuk aan de gedane vaststellingen ter zake.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.5. In zoverre verzoekende partijen zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij tonen niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Betreffende de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan worden opgemerkt dat het niet ter betwisting staat dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van voormeld artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, bijgebracht door verweerder en getiteld *“UNHCR Position on Returns to Iraq”*, dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: *“Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkerwijze worden onderzocht.”*)

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Ook uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door verweerder (COI Focus *“Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad”*, van 6 februari 2017) kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen (*UNHCR Position on Returns to Iraq*, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibidem*, nr. 40).

UNHCR maakt nergens melding dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. De onrust van de lente 2016 is geluwd gelet op de successen van het Iraakse leger en de PMU.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog

en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

3.6. Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partijen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De verwijzing naar twee Franstalige arresten van de Raad met nummers 165 615 en 165 616 van 12 april 2016 is niet dienstig om afbreuk te doen aan het voorgaande. De voormelde analyse van de veiligheidssituatie is niet gesteund op de informatie die werd behandeld in de voormelde arresten doch wel op een veelheid aan recentere informatie, aangereikt door zowel verweerder als verzoekende partijen.

Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

3.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantonen.

3.8. Verzoekende partijen vragen *in fine* van het verzoekschrift, en in uiterst ondergeschikte orde, om de bestreden beslissingen te vernietigen en de dossiers naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terug te sturen voor een aanvullend onderzoek. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekende partijen geven verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissingen zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF